

Městské divadlo Brno

Ríjen
2010
15. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 70,- Kč

je to již šest let, co provozujeme novou budovu Hudební scény našeho divadla. Uvedli jsme na ní již celou plejádu originálních i světově proslulých muzikálů, hudebních představení. Systematicky zde pěstujeme rozvíjení múzičnosti našich interpretů, která je vybavuje výjimečnou citlivostí pro realizaci činoherních představení, aby pak zpětně v těch hudebních zhodnocovali svůj herecký potenciál. Vy, kteří jste již měli možnost zhlédnout první inscenaci nové sezony *Škola základ života* v režii Hany Burešové, jste zjistili, že téměř všichni naši herci zvládají hru na nějaký hudební nástroj, někteří na více nástrojů a samozřejmě všichni skvěle zpívají. Jsem přesvědčen, že hudba je obsažena ve všem, co nás obklopuje, a čím více ji pěstujeme, provozujeme a hýčkáme, tím více jsme jako živé myslící bytosti kompletní, tím pozornější jsme k dění kolem nás, ke svým bližním, k přírodě a nakonec i k sobě... Hudba je totiž jiným, zvláštním i absolutním typem jazyka, mezilidského a vpravdě mezinárodního dorozumívání. Nemusíme znát jazyk člověka, abychom pochopili, v jakém pocitu se nalézá zdroj jeho zpěvu... a skrze emocionální barvu tónů, skrze

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

tempo i rytmus zjišťujeme naprosto přesně, co právě cítí, co si myslí, čeho se bojí, po čem touží. Hudba je naší přirozeností! Vždyť pozorujeme-li např. malé dítě, které když slyší hudbu, jsme zaskočení tím, že netušíme, proč tančí, ačkoliv taktak drží právě nedávno získanou rovnováhu. Jsme povzneseni, když totéž batole slyšíme, jak samo sobě ještě nevybaveno slovy broukavě mňouká – zpívá. Lidský jedinec je z hudby zkonstruován, je jí prostoupen, žije s ní i v ní.

Někdy ke své škodě zapomínáme na to, že jedním z nevysočnějších lidských projevů hudby je poezie. Ty nejstarší legendy byly psány ve vázané – rytmické řeči, jejichž správný přednes, vlastně jiný typ zpěvu, se stává výjimečným hudebním zážitkem. Je mi nesmírným potěšením, že vám můžeme na konci tohoto měsíce představit jeden z klenotů světové dramatiky, Sofoklovo drama – báseň *Oidipus Král* v překladu jednoho z nejvýznamnějších českých básníků Jana Skácela, který byl za svého života pravidelným hostem premiér našeho divadla. Jeho překlad vznikl právě pro naše divadlo v roce 1973.

A rád bych vás i nad rámec nabídky našeho divadla upozornil ještě na jiné úžasné dílo, které vzniklo na bázi básně francouzského básníka Paula Claudela. Jako základ pro své oratorium *Jana z Arku* ji využil geniální hudební skladatel Arthur Honegger. Brněnská umělecká agentura Ars koncert je uvede jako závěrečné představení hudebního festivalu Moravský podzim 2010 v jediném provedení, a to 14. října v 19.30 v k tomuto účelu upraveném hokejovém stadionu Rondo. Někteří z vás možná byli pár dnů po 11. 9. 2001 ve stejném prostoru svědky jedinečného koncertního představení *Mše* Leonarda Bernsteina. I tentokrát bude tuto událost zaznamenávat Česká televize. Více informací naleznete ještě na jiném místě našeho časopisu.

Srdečně vás zvu k svátkům nádherné poezie, k svátkům hudby, k svátkům divadla!

Za všechny kolegy se na setkání s vámi těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

ALTA

OHL ŽS

Probuzení jara Nová scéna Národního divadla

Foto: Jef Kratochvíl

Kristína Kloubková,
Stanislav Moša, Gustav Skála

Michal Horáček

Svetlana Slováková,
Hana Holišová

Praha 24. - 25. srpna

Arthur Rimbaud

Opilý koráb

(fragment)

Znám nebe, třpytící se pod průtrží mračen,
znám kouzlo večerů a velkých povodní,
znám jitra nadšená jak hejno vodních kačen
a časem viděl jsem to, o čem lidé sní.

Znám slunce, mystické jak rudá maska herce,
když vrhá sraženou a fialovou zář
na vlny valící se jako přes koberce,
znám slunce příšerné jak maskovaná tvář.

Viděl jsem opilá a hvězdná souostrovní
s nebem, jež třpytí se jak velký paví chvost,
zdalipak v noci spí pod jejich mdlými krovky
ohniví letouni, jimž patří budoucnost?

Já, koráb z mlhovin, já, fantastické zvíře,
já, jenž jsem prorážel kouř nebes jako zeď,
kde roste převzácná pochoutka pro malíře –
sluneční lišejník, zašlý jak stará měď ...

(Přeložil Vítězslav Nezval)

*„Prodloužíme-li svou ruku o pero,
dosáhneme daleko a způsobíme mnoho dobrého
a zlého. Jde jen o to, chceme-li válčit
na straně chuti do života, či chceme-li pomáhat
v rozšiřování rozmrzelosti.“*

Ferdinand Peroutka

(6. února 1895, Praha – 20. dubna 1978, New York)

český spisovatel, dramatik a publicista

Jaroslav Žák, Hana Burešová

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

Režie: Hana Burešová
Dramaturgie: Štěpán Otčenášek,
Jiří Závíš
Scéna: David Marek
Kostýmy: Samiha Maleh
Hudební nastudování: Karel Cón
Hudební poradce: Zoltán Liška
Choreografie: Jana Hanušová
Light-design: Filip Wiesner
Asistent režie: Igor Ondříček
Fotografie: Jef Kratochvíl

Irena Konvalinová

*Viktor Skála, Lenka Janíková, Jan Mazák, Hana Burešová,
Ladislav Kolář, Samíha Malen, Zdeněk Junák,
Jana Hanušová, Hana Holišová, Karel Cón, Petr Štěpán,
David Marek, Ivana Vaňková, Martin Havelka*

*Jan Mazák, Karel Mišurec, Zdeněk Junák,
Hana Holišová, Ivana Skálová, Petr Štěpán,
Ladislav Kolář, Ivana Vaňková, Milan Němec*

**Premiéra: v sobotu 11. září 2010 v 19.30
na Činoherní scéně MdB**

LELKOVÁNÍ DITV BRANČÍKOVÉ S MICHALEM ISTENÍKEM

MOŽNÁ PŘIJDE I KOUZELNÍK

Lelkování s Michalem Isteníkem opravdu stálo za to. Nejprve mě zaskočil svojí podobou se slovenským hercem Marošem Kramárem. Vzpětí překvapil počtem divadel a spolků, ve kterých účinkuje, fotbalovou minulostí a sbírkou magnetů na ledničku. Až na samý závěr jsem se jen tak mimochodem dozvěděla, že byl kouzelník.

Nelze si nevšimnout Vaší nápadné podoby se slavným slovenským hercem Marošem Kramárem. Asi nebudu první, kdo Vám tuto informaci říká, že?

Kdepák, setkávám se s tím poměrně často, naposledy na Slovensku mě dokonce žádali o podpisy. Hlavně ženy... Je to legrace....

A setkali jste se někdy tváří v tvář?

Takhle přesně ne, ale hráli jsme kdysi v Praze jedno představení a pan Kramár se děl v přední řadě. Já byl po celou dobu v pa-

ruce, ale na konci jsem si ji sundal. Myslím, že jsem toho kluka krapet vyděsil.

No, to Vaše hodně neobvyklé přijetí taky nezni příliš česky, nedalo mně to a nakoukla jsem do Malé encyklopedie českých příjmení, ale po Istenicích ani stopa. Nepocházíte tak náhodou ze Slovenska?

Nepocházím, spíš ze Slovinska. Nějak podrobně jsme v rodině nepátrali, ale nějaké kořeny se mohou nacházet tam někde u Balkánských vrchů...i když pravdou je, že na Slovensku je dost Isteníků. Tady v Čechách jsem se s nikým stejného příjmení nepotkal, snad jen jakýsi Isteník z Ostravy s elektroobchodem. Ale ten není náš!

A jak jste doputoval z Nového Strašecí, odkud pocházíte, až do Brna?

No, já se vlastně věnoval fotbalu. Byl to můj velký koníček, životní láska. Hrál jsem u nás doma a pak za Kladno první dorosteneckou ligu. Jenže jsem začal mít zdravotní problémy a bylo jasné, že ta Barcelona z toho nekouká. Maximálně tak céčko Lanškrounu. Tak jsem se dal na divadlo, to může hrát každé. Po maturitě na gymplu jsem se hlásil na DAMU, kde to nevyšlo. Ale dostal jsem se do Ústí nad Labem na geografii a historii. Strávil jsem zde sice jen rok, ale spolupracoval jsem dokonce na Atlase povodí ústeckého kraje. Divadlo mě však stále lákalo, dal jsem si přihlášku na JAMU do Brna a vzali mě.

Tak tomu říkám zajímavá anabáze! Takže v našem milém Brně začíná Vaše pout' po divadlech českých a moravských...

Ta už začala dříve. Ještě když jsem žil doma v Novém Strašecí, ochotničil jsem ve spolku s názvem NoStraDivadlo, které mimochodem funguje dodnes. Tady v Brně jsem se seznámil s lidmi kolem divadla Tramtárie v Olomouci. Byli to tenkrát ještě fajn lidi, s nimiž mi tehdy bylo dobře. Až později jsme pochopili, že jsme na sebe jen tak lidsky zbyli. Ale v Olomouci se jim finančně nedařilo, tak se přesunuli do Brna a založili zde BURANTEATR. A u vzniku tohoto divadla jsem už byl i já. Fungujeme 5 let a donedávna jsme hráli na České u Dobrovského. Pak jsme se ale museli přesunout, tak

V muzikálu Ptákoviny,
režie: Stanislav Moša

S Markétou Sedláčkovou v *Muchově epopeji* režie: Šimon Caban

jsme teď na Kounicově 22 – na Stadioně. Otvíráme koncem září.

Název divadla Buranteatr vznikl jak? Já totiž kdysi četla o jistém ruském raketoplánu s názvem Buran, který se dlouze vyvíjel, měl před sebou slibnou budoucnost a nakonec z politických důvodů vzlétl pouze jednou. Jeho tvůrčí potom prohlásili, že vyrobili raketoplán na jedno použití. To asi není váš případ, vidíte?

Kdepak.-). Naše divadlo vzniklo z určitého naštvaní na struktury, které v Olomouci nepřály vzniku dalšího životaschopného souboru, který by v dobrem konkuroval Moravskému divadlu. Připadali jsme si zrazení. A tak jsme si řekli, hele, prostě děláme věci tak, jak chceme a nenecháme si do toho nikým kecat a budeme dělat naše divadlo. Někde na Sibiři fouká vítr jménem Buran. Nikdo neví, kde vzniká a za všech okolností vane pořád stejně, stejným směrem, intenzita atp. No a to jsme my, ať nám říká kdokoli cokoli, jdeme si za svým. Proto Buranteatr. Snažíme se o poutivou činohru, soustředěnou na herecký výkon, nikoli o výrazné režijní vize nebo experimenty. Pro některé jsme konzervativní, pro druhé novodobý činoherní klub. A ať se hádají, my si tak vaneme pořád dál!

Ale to jsme teprve na počátku. Pak jsem slyšela také o Divadle U stolu....

Pěkné experimentální divadlo, hraje se ve sklepní scéně v Divadle Husa na provázku. V současné době zde účinkují už jen v *Macbethovi*.

....a občanské sdružení Zbrojovkapůl, můžete prosím blíže vysvětlit záhadnou složeninu tohoto názvu, který evokuje „půl brněnského zbrojařského podniku“? Omlouvám se, ale ani jsem netušila, že v Brně existuje tolik spolků a divadelních scén!

Kdysi existovalo Divadlo v 7 a půl, které vedl Matěj T. Růžička. To skončilo a Matěj si pronajal halu ve Zbrojovce. A nazval své sdružení Zbrojovkapůl – vzpomínka na Divadlo v 7 a půl. Nedávno jsem tam odehrál představení *Muž a žena*.

To jsem si přečetla na internetu a prý tam s Vámi hrála i herečka Dana Růžičková?

Dana Růžičková je skvělá herečka. To představení jsme odehráli dle plánu přesně sedmkrát během deseti dnů. Kdo neviděl, má navždy smůlu. Bylo to po všech stránkách náročné, ale fajn.

A to je snad už všechno, nebo účinkujete ještě někde jinde?

Hrál jsem ještě v HaDivadle, hru od Agathy Christie – *A pak už tam nezbyl ani jeden aneb Deset malých černoušků*.

A tak se pomalu ale jistě dostáváme k Vaší současné domovské scéně a tou jsou Mrštici. Momentálně se zde chystá premiéra nového představení s názvem *Muchova epopej*, kde ztvárníte hlavní roli, slavného malíře Alfonse Muchu. Znal jste jeho život a dílo předtím, nebo jste se s ním seznámil až díky této roli?

Znal jsem ho asi tak, jako většina z nás. Líbilo se mi jeho užité umění, věci pro Sarah Bernhardt, jeho dekorativní umění, plakáty. On byl vlastně všestranný. Vytvořil, paradoxně líbí nejméně. Namaloval jí i díky jistému americkému mecenáši umění Charlesovi Craneovi a později své dílo věnoval Praze.

Právě to je dnes předmětem mediálně vědné kauzy, kam vlastně *Epopej* patří. Zda Moravskému Krumlovu, kde je již bezmála 50 let, nebo Praze. Co si o tom myslíte Vy? Neobrací se náš velký malíř v hrobě?

No já to vždycky bral tak, že to má prostě být v Krumlově, dokud pro to v Praze u „Judy Fuldy“ nepostavějí nějakou pastoušku, ale poté, co jsem tam osobně byl a viděl jsem ty prostory, přišly mi pro tyto obrazy nedůstojné. Tak jsem si říkal: „Kamkoli, ale pryč!“

Odpůrci odsunu ale argumentují tím, že Praha má stovky památek a tahle by pro ni byla pouze jednou z mnoha, kdežto Moravský Krumlov z toho, po pravdě řečeno, žije.

Tak ať se hádají dál, vezmeme v Městským kamion a dotáhneme *Slovanskou epopej* do Brna, třeba na výstaviště? Tam je přece nádherný a slavných pavilonů habaděj. Do Krumlova můžeme oplátkou půjčit třeba Rubensův obraz *Hlava medúzy*. Ta se tam akorát vejde a ještě se vedle ní vmáčkne stánek se suvenýry.

S Františkem Horáčkem a Hanou Horkou v *Muchově epopeji*, režie: Šimon Caban

Se Stano Slovákem a Jaroslavem Matějkou v Muchově epopeji, režie: Šimon Caban

Ale vážně. Toto představení je prezentováno jako „vizuálně hudební divadelní zážitek“. Co si pod tímto můžeme my – budoucí diváci představit?

Původně měl Šimon Caban v plánu udělat *Muchovu epopej* jako muzikál, ale velmi brzy zjistil, že to není možné. Mucha byl nekonfliktní člověk a jeho život postrádá zvraty, na nichž by klasické muzikálové představení mohlo stát. Je to komorní i velkolepé představení zároveň. Pohybuje se na pomezí mnoha žánrů, nejbliží asi melodramu. Stojí to na silných jednotlivých tématech, není to životopisná hra v pravém slova smyslu. Proto v tomto představení například nestárnu. Není podstatné, jak je Mucha nebo Marold v kterém okamžiku starý, podstatný je jeho vztah k vlasti, k ženám, k práci. Mucha byl velký vlastenec. Vlastenectví bylo součástí jeho bytí. Dnes si tento pojem v jeho pojetí těžko dokážeme představit. Celý život snil o realizaci cyklu *Slovanská epopej*, kterým chtěl shrnout dějiny Slovanského národa. Žil dlouho v cizině, ale strašně moc se cítil být Čechem. *Epopej* tvořil už ve vyšším věku na zámku ve Zbirohu téměř 18 let.

V tomto představení se opět potkáváte s Jardou Matějkou, Vaším přítelem do nepohody, o kterém jste mi vyprávěl. On zde hraje Ludřka Marolda, Muchova přítele v Paříži. Podobný scénář máte také ve Třech mušketýrech, zde jste slavný d'Artagnan a Jarda jeho přítel Aramis. S Jardou se známe už z dob studií na JAMU. Teď už je Jarda sice „starej pán“, ale ještě mistry slušnej parták, jak na divadle, tak v běžném životě. Společně jsme už hráli nespočetněkrát. To už snad ani nejde spočítat. Ale naše první společné představení byl Samuel Beckett – *Konec hry*. Pro nás to byl ovšem začátek a od tohoto představení jsme se od sebe prakticky nehnuli. Spolu jsme studovali, společně jsme nastoupili do divadla. Dokonce jednou jsem dostal malou roličku v jakémsi seriálu. Když jsem přišel na natáčení, koukám a on tam postává Matějka. Měl tam taky malou roličku. Takže i náš první televizní debut jsme odehráli společně.
Člověk by téměř řekl osudové spoje-

ní! Ale co se ke mně nedoneslo? Že Vás ten Mucha tak zmožil, že jste se nedávno museli jít odreagovat fotbálem až kamsi do Pohořelic.

No jo, jak můžeme, nazujeme kopačky. S Matějkou a Stanem Slovákem, který s námi hraje v Muchovi Gauguina, jsme se vypravili jednu sobotu zahrát si fotbal.

A existuje vůbec něco jako Vaše soukromí? Rodina, koníčky, neřesti, lovestory?

Neřesti nemám. Jsem slušný chlapec, ze slušné rodiny. Divadlo mám v genech, oba dědečkové ochotníci. Také sportu holdujeme celá rodina. Starší bratr hrával fotbal za mládežnické reprezentace a za Slavii Praha. Teď s tím pomalu končí. Pracuje ve spedicií firmě. Máme spolu pěkný vztah. Mezi mé koníčky, mimo fotbal a divadlo, patří sběr magnetek. Mám jimi pospanou celou ledničku. A lovestory momentálně neprožívám, až to přijde, tak to přijde. Třeba nějakou šikovnou „slečnu na furt“ ukecám.

Nebo si ji klidňko přičarujete, že? Jak jsem vypátrala, skoro 5 let jste se živil jako „kouzelník, iluzionista a moderátor“!!! Přímou českou Copperfield!

No, je to už dávno, zhruba od 15 do 20 let jsem se skutečně živil jako kouzelník. Ještě s jedním kamarádem z Prahy jsme objížděli naši milou vlast a předváděli různá kouzla a iluze. Dokonce jsme se umísťovali i na soutěžích. Kolega dělal iluze na pódiu, já většinou drobná kouzla u stolků. Musím říct, že by se tímto způsobem dalo celkem slušně vydělat, ale chce to cvik, musí se trénovat. Já začal studovat JAMU, Roman DAMU, nebyl čas, tak jsme toho nakonec nechali.

Michale, přiznám, že Vaše kouzelnická minulost mě dostala. Okouzli jste i mne, ani se nemusíte jmenovat Maroš. Povězte, nemáte v plánu sepsat své paměti? Už dnes by vydaly tak na dva svazky.

Ještě rok dva počkáme, vždyť mi je teprve sedmadvacet let!
No právě!

Děkuji za rozhovor...,
foto: jef Kratochvil

S Elvou Ventrubovou v pastorále Betlém, režie: Zbyněk Srba

Městské divadlo Brno

Tenisový turnaj
divadelníků '10
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO
III ... posedmé

Brno, 26. - 27. 6. 2010

KRÁL: 1. J. Buben, 2. S. Moša, 3. J. Mistrík
KRÁLOVNA: 1. V. Poláčková, 2. J. Gazdíkova
ŠAŠEK: 1. J. Cibula, 2. L. Kolář, 3. J. Kolář
ČTYŘHRA: 1. J. Buben + J. Cibula,
2. S. Moša + Z. Merta, 3. M. Sobol + J. Jiráček
CENA ÚTĚCHY: P. Vacek
CENA „SMOLAR TURNAJE“: P. Bořecký

:) dbáme o váš zrak

sagitta®

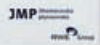
www.sagitta.eu

dodává brýlové obruby a sluneční brýle

TOMMY HILFGER

sagitta

HOTEL VAKA
★★★★

www.hotelvaka.cz

VINNÁ GALERIE

Foto: Šarka Vařeková, Jef Kratochvíl

Šimon Caban, Aleš Březina

Muchova epopej

Hudba: Aleš Březina

Režie, scéna, choreografie a libreto: Šimon Caban

1. dirigent: Ondřej Tajovský

2. dirigent: Martin Procházka

Kostýmy: Simona Rybáková

Hudební aranže: Martin Wiesner

Projekce: Petr Hloušek

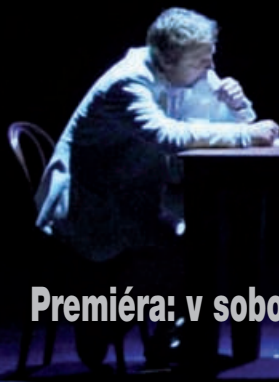
Asistenti choreografie: Simona Lepoldová a Simona Šeligová

Asistenti režie: Stanislav Slovák

Dramaturgie: Klára Latzková a Dan Příbyl

Korepetice: Monika Jakubíčková a Jaroslava Michalíková

Fotografie: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

Premiéra: v sobotu 18. září 2010 v 19.30 na Hudební scéně MdB

*Vlastimil Harapes,
Soňa Červená,
Monika Maláčová*

*Michal Isteník,
Hana Kovářiková,
Simona Rybáková*

*Ondřej Tajovský,
Michal Isteník*

*Lenka Bartolšicová, Aleš Březina, Ondřej Tajovský,
Šimon Caban, Michal Isteník, Hana Kovářiková,
Simona Rybáková, Markéta Sedláčková, Dušan Vítězek*

*Michal Isteník,
Markéta Sedláčková*

IVANA SKÁLOVÁ

IVANA SKÁLOVÁ SE DOSTALA K DIVADLU NÁHODOU

Tak zlomte vazl, říkám po skončení příjemného rozhovoru v Divadelním sklepě příjemné blondýnce Ivaně Skálové. Čert mě vem, jestli se nebude divákům líbit rovněž v roli třídní krásky Irmý Jánské v inscenaci režisérky Hany Burešové *Škola základ života*. Do premiéry zbýval sotva týden, čtenář už mož-

ČERT TĚ VEM

ná novou hru podle Jaroslava Žáka viděl. Ivana se svěřila, že vnitřně má blíž k postavě Andy Pařízkové, správné žábky, a také je prý sama spíše klidnější povahy. Ale ne zas tak, aby stála v koutě. To by nemohla tak skvěle zahrát a zazpívat náročnou titulní roli v muzikálu *Evita*, nemohla by být Mozartovou sestrou Nanny, ani hlavní postavou v muzikálu *Probuzení jara*, nemluvě o dalších rolích. Líbí se divákům i odborné kritice, u divadla hodlá zůstat. Je stále sólistkou cimbálové muziky *Cifra*, má vystudovanou Janáčkovu akademii múzických umění, 13 let hrála na housle, přesto studuje dál, považte, ekonomiku a management. „Nejsou to pro mě zadní vrátka. Jen mám ráda širší rozhled a to nejen v oboru, ke kterému jsem přišla vlastně náhodou,“ řekla ke konci naší debaty. Začali jsme však školou coby základem života.

Kdybyste měla tu možnost, doplnila byste tuto novou inscenaci nějakým vlastním zážitkem ze své střední školy?

Asi ne. Ty zásadní věci tam jsou. Protože jsem studovala v Uherském Hradišti, odkud pocházím, osmileté gymnázium, kde není přechod ze základní školy na střední tak

markantní. V sextě už jsme první lásky, kradení si svačiny, vzájemné provokování kluků a holek a další momenty, které hra obsahuje, tak neprožívali. **To jste byla tak hodná studentka?**

Od malička se věnuji folkloru a v průběhu školy jsem třikrát týdně chodila na zkoušky našeho souboru. V *Cifře* jsem trávila téměř veškerý volný čas, kde jsem se mohla dostatečně „vyřádit“. Tak hodná studentka jsem zase nebyla. Ty zásadní vztahové zážitky jsem tedy prožívala mimo školu.

Byla jste ve škole třídní kráskou, jako jste nyní na jevišti?

Podle toho, jak vnímám tuto roli, si troufnu říci, že jsem nebyla ani tak třídní kráska, jako spíše „správná žába“. Se svou kamarádkou jsme často pekly s kluky, ale průšvihových

akcí jsme se nezúčastňovaly. Nemyslete si však, že jsme zkazily nějakou legraci, to zase ne.

Jak se cítíte v roli třídní krásky?

Vnímám ji jako sympatickou dívku, která sice moc rozumu nepobrala, ale to jí nevádí. Především musí za každých okolností vypadat hezky, snaží se zaujmout, což se jí daří hlavně ve třídě. Svým zjevem a chováním provokuje nejen kantory, ale především spolužáky, ačkoli má zájem spíše o starší muže, nejlépe z divadelní nebo filmové branže, neboť se chce stát slavnou herečkou. Charakter této postavy je celkem jasně daný, což mi velice pomáhá.

Není v roli Irmý Jánské na Váš vkus příliš mluveného textu?

To ne, myslím, že mluvený text stojí vesměs na jiných postavách. Dívky v této inscenaci mluveného slova tolik nemají. Naopak bych řekla, že kvantitou je můj text srovnatelný se zpěvem. My holky máme pár kratičkových výstupů, ale velké mluvené pasáže jsou většinou pro

**S Klárou Šťastnou
v muzikálu
Probuzení jara,
režie: Stanislav Moša**

kluky. Oni jsou ti správnáči... Hra je protkána spoustou písniček, kdy holky zpívají a tančí, kluci tvoří třídní „bigband“.

Ke konci střední školy už studenti vědí, kam půjdou dál. Vy jste naznačila, že jste se ke kumštu dostala náhodou. Jak?

Díky folkloru. Přes folklor jsem se dostala k hostování ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti a tam se seznámila s herečkou Annou Michličkovou, absolventkou muzikálového herectví na JAMU. Ona mě k tomuto studiu trochu navedla, i když jsem na střední škole byla orientovaná spíše technickým směrem. Přihlášku na JAMU jsem podávala jen s jakýmsi pocitem zvědavosti, nedávala jsem tomu velké naděje. I když je náš kraj kulturně bohatý a nabízí širokou škálu žánrového vyzítí, věnovala jsem se především folkloru a teprve při studiu na JAMU jsem začala postupně prohlubovat své dosavadní znalosti a hlouběji se věnovat i jiným hudebním a tanečním žánrům.

Vím, že umíte také jazz...

Jazz jsem si přímo zamilovala. Ve druhém ročníku jsem začala zpívat jazzové standardy s různými jazzovými uskupeními, hráli jsme například na mezinárodním festivalu *Jazz Fest Brno*, na *Evropském svátku hudby*, při spoustě dalších kulturních akcí. Dále příležitostně zpívám s profesionálním bigbandem zvaným *Cool Time Band*, kde se setkávám s širokým repertoárem světových, českých i slovenských hitů.

Na jevišti je Vám bližší zpěv?

Ano. V soukromém životě jsem spíše tišší typ, nejsem moc upovídaná, i na škole jsem měla s mluveným slovem trochu problémy. Pokud to šlo, snažila jsem se obsah vyjádřit jinými výrazovými prostředky. V tomhle mi vyhovuje právě muzikál *Evita*, který je celý zpívaný, bez mluveného slova. Zpěvem se mi lépe vyjadřují pocity, protože v mluvené hře podvědomě stále myslím na technickou stránku řeči. To mě trochu brzdí, ale věřím, že je to jen otázka času a hereckých zkušeností. Irma Jánská je moje první činoherní role u nás v divadle. Nemá však textu tolik, aby mě to nějak znervózňovalo.

Máte za sebou už řadu rolí, jak jste zvládala mluvené slovo jinde?

Doposud největší činoherní oříšek pro mne nastal v muzikálu *Hello, Dolly!* Tam je hodně mluveného textu. Byla to pro mě výborná škola, zejména pod vedením skvělého režiséra Gustava Skály, který se mi poctivě věnoval. Obzvláště v jedné scéně. Představte si, že moje postava, vdova Irena Molloyová, má hysterický záchvat. Jedno slovo za druhým, v rychlém temporytmu a hlavně NAHLAS. S tím jsem měla největší problém, protože jako klidná povaha jsem se nedokázala tak projevit, jak by si režisér přál. Gustav měl se mnou v tomto směru hodně práce, byl ze mne hysterický pomalu on! (smích)... Ale byl trpělivý, jsem mu za to vděčná.

Do Městského divadla Brno jste se dostala poprvé na konkurz do muzikálu *Les*

***Misérables* - Bídníci, hrála jste v company a zakrátko přišla Evita. Co pro Vás tehdy znamenala nabídka hlavní role v takovém opusu?**

Bylo to pro mne samozřejmě příjemné překvapení. Vnímala jsem tuto nabídku jako obrovskou výzvu a jedinečnou příležitost. Tehdy jsem ještě byla v posledním ročníku studia. Původně jsem tuto roli studovala jako understudy a teprve v průběhu zkoušení mě zařadili jako regulérní alternaci s Radkou Coufalovou a Hankou Holišovou. Myslím, že to byla ze strany vedení divadla taková zkouška, jestli uchopím tu roli tak, jak by si představovali, jestli se s tím dokáži vypořádat. Věřím, že jsem nezklamala.

Návštěvníci Městského divadla Brno vědí, co je understudy, ale jen pro pořádek připomeňme, že je to jakási rezerva, herec či herečka náhradník či náhradnice, aniž někdy předvede, co se naučil. Vy jste ale měla to štěstí, že Vás vvedli z této polohy...

Ano, většinou přichází chvíle pro understudy pouze v případech, že by ani jedna z alternantek nemohla hrát, pokud mluvíme o *Evitě*, třeba by obě hrály na jiné scéně. Na zkušebnách a jevišti zkouší understudy jen mini-

S Terezou Martinkovou, Klárou Štastnou a Martou Prokopovou v muzikálu *Probuzení jara*, režie: Stanislav Moša

málně. V posledním, generálkovém týdnu před premiérou, kdy se zkouší na jevišti, jsem nemohla zkoušet vůbec. Bylo spousta práce a pochopitelně zkoušely předně Radka s Hankou. Já jsem přišla na jeviště až měsíc po premiéře, naskočila jsem tzv. do rozjetého vlaku. Měla jsem jen jednu zkoušku na jevišti v kostýmech a s rekvizitami. Hned napodruhé jsem už hrála naostro. I tak jsem se ale na představení velice těšila a i přes drobnou nervozitu si ho náležitě užila.

Vzrostle mladé zpěvačce a herečce sebevědomí po takovém úspěchu?

Zdravé sebevědomí určitě. Už jen to, že jsem si dokázala, že tvrdou a poctivou prací lze dosáhnout kladného ohlasu, je pro mne velkým zastupitelstvím. Tak ve mně vzrostlo i to zdravé sebevědomí, které, podle mne, mladá herečka potřebuje pro svůj profesní růst a vůbec pro samotné bytí na jevišti.

A to jste ještě neměla tady stále angažmá, je to tak?

Na konci sezony 2008/2009 mi pan ředitel Moša nabídl angažmá, ale kvůli studijním povinnostem jsem tehdy jeho nabídku nepřijala. Teprve při zkoušení role Wendy v muzikálu *Probuzení jara*, který sám režíroval, jsme se vzájemně dohodli na stálém angažmá. Nastoupila jsem tedy v říjnu 2009.

Bidníci měli premiéru v únoru 2009, takže váš umělecký vzestup je pěkně rychlý a strmý. Jak vás niterně poznamenala Wendla, dívka, kterou doženou k andělíčkářce a nakonec umírá?

Samotná hra je velmi emotivní, příběhy těch dětí jsou v uvozovkách hrozná, přesto pravdivá. I když se s tím člověk nesetká na vlastní kůži, tak víme, že se podobně, ne-li stejné situace v dnešní společnosti stále dějí. Už více z nás říkalo pro Dokořán, že diváci někdy pláčí. Často pláčeme i my – děti. Především při pohybu Morice, Melchiorova nejlepšího

kamaráda a při závěrečné písni, která je jistou katarzí. Celá hra je protkána spoustou silných, emotivních příběhů. Myslím, že divák při prvním zhlédnutí ani nepostřehne řadu nuancí, které *Probuzení jara* dělají právě tím mimořádným dílem. Těmito detaily se snažím naplnit i svou postavu Wendy, což pro mne jako herečku znamená v danou chvíli naprosté ztotožnění se s rolí a následný nepospatelný zážitek z odehraného představení.

Patříte k hercům, kteří režiséra spíše poslouchou?

Ráda poslouchám a v rámci svého zdravého rozumu (smích) to ještě šperkuju. Nejsem člověk, který se rád prosazuje, vymýšlí fóry, ani improvizaci nemám moc ráda. Vzpomínám na svou pedagožku na JAMU, která říká, že improvizace je věc, kterou si může dovolit jedině zkušený herec. A za toho se já zatím nepovažuji.

Jeden z kritiků o Vás napsal, že jste se s rolí osamělé kloboučnice Ireny Molloyové v Hello, Dolly! vypořádala ohromujícím způsobem, suverénním jak v hereckém ztvárnění šarmu této melancholické ženy, tak v pěveckých výstupech. Zároveň ale dodal, že jste věkem do této postavy ještě nedorostla. Pám se tedy, jak ovlivňuje kritika tak mladou herečku?

Pan kritik to myslel zcela jasně, nemohu mít zkušenosti zralé ženy, natož vdovy. Nijak mě to nepopudilo. Snažila jsem se hrát, jak jsem to cítila. Kritiky si ráda přečtu. Je to jistá zpětná vazba, ale někdy může být kritika zavádějící. Rozhodně se jimi neřídím, přesto se snažím vzít si z nich to, co by mně mohlo pomoci v profesním růstu.

Máte nějaký herecký vzor?

Obdivuju spoustu herců, snažím se učit z jejich umu. Když jsem nastupovala na JAMU, byl mým vzorem můj švagr, herec Slováckého divadla Zdeněk Trčálek. Je mým vzorem pořád, především v přístupu k hereckému řemeslu. Jako rodilý Valach je přímý a rázný. Takový trochu protějšek mé povahy, a to se mi líbí. U divadla je někdy potřeba nebrat některé věci příliš vážně, osobně. K tomu mám trošku sklony a proto je potřeba se stále učit.

Vaše nejbližší role?

V muzikálu *Mary Poppins* hraju company. Díky této inscenaci se naučím stepovat, čeká nás velké stepařské číslo, takže všichni pilně trénujeme. Jsem tomu velice ráda. Zatím jsem nikdy nestepovala, ale věřím, že to zvládnu. Miluji rytmizaci a ve stepu o ni rozhodně není nouze. A když si k tomu spolu s ostatními ještě zazpíváme „Na to máml!“ a „Já to dáml!“, tak to snad půjde i samo.

Jan Trojan,
foto: jeř Kratochvíl

Se Zdeňkem Junákem v muzikálu *Probuzení jara*, režie: Stanislav Moša

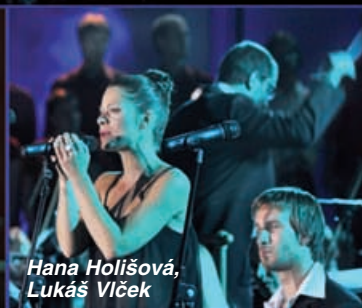

Petr Gazdík

Dan Kalousek

*Hana Holíšová,
Lukáš Vlček*

MUZIKÁLOVÁ NOC NA ŠPILBERKU

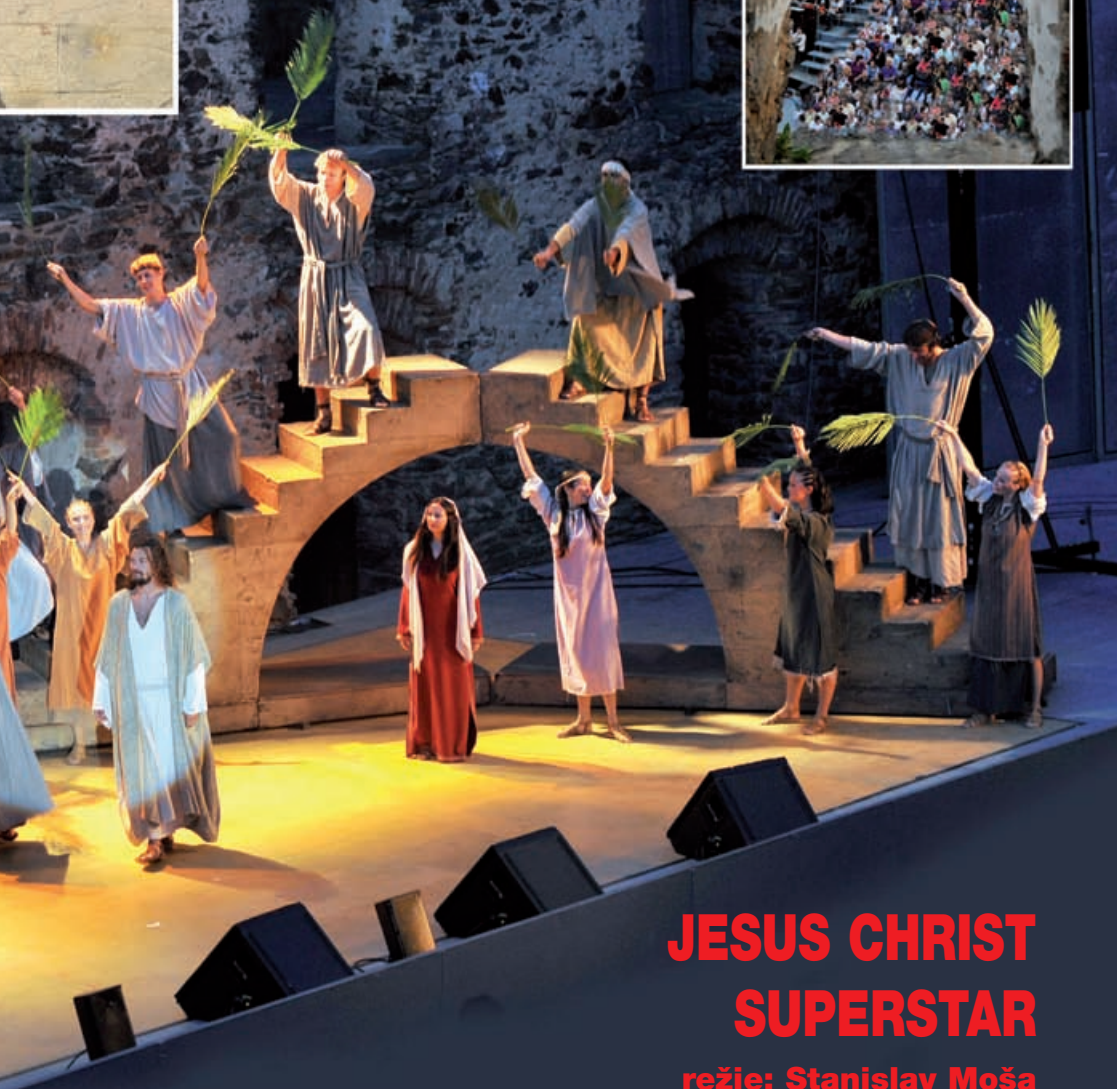
Městské divadlo Brno představilo v jednom ze srpnových večerů domácím divákům muzikálový koncert sestavený z neznámějších písní hraných na Nové scéně Městského divadla. Přes tisíce diváků okouzly sláгры ze slavných muzikálů *Jesus Christ Superstar*, *Bídníci*, *West Side Story*, *Josef a jeho pestrobarevný plášť*, *Moulin Rouge* a dalších. Kromě zahraničních hitů zazněla i domácí tvorba Zdenka Merty a Stanislava Moši *Babylon*. Pod vedením šéfa muzikálové scény a nejnovějšího držitele ceny Thálie Petra Gazdíka byl soubor výborně připraven. Mezi hvězdnými osobnostmi jsme mohli vidět Ivanu Vaňkovou, Radku Coufalovou, Hanu Holíšovou, Alenu Antalovou, Petra Gazdíka, Dušana Vitázka, Lukáše Vlčka a další. Večerem sólisty provázal třicetičlenný smíšený sbor Ars Brunensis Chorus a orchestr MdB pod vedením dirigenta Dana Kalouska. Strhující atmosféru nelze popsát slovy.

Michaela Jančová

**HOSTOVÁNÍ
V GARS AM KAMP
14. 8. 2010**

**JESUS CHRIST
SUPERSTAR**

režie: Stanislav Moša

Gustave Moreau: *Oidipus a Sfinga*, 1864; detail

Sofokles OIDIPUS KRÁL

Antická tragédie o sebepoznání

Nemůže být sporu: Sofoklova tragédie o thébském vladaři Oidipovi platí za mistrovské dramatické dílo i dnes, bezmála dva a půl tisíce let po svém vzniku. Nové a nové inscenace v různých koutech světa se pokoušejí vyrovnat se s tímto ohromujícím a otfášajícím, vpravdě nadčasovým příběhem o zločinu a trestu, vině, prohlédnutí a odpovědnosti, o nevyhnutelné srážce mezi osudovou nezbytností a svobodnou vůlí člověka.

Podstatnou roli v této tragédii hraje historie dramatického děje, která je vyjevována postupně, skoro jako v napínavé detektivce: Thébskému králi Laiovi bylo věštěno, že zemře rukou vlastního syna. Když se dítě narodilo, mělo být na otcův pokyn

Do hry vstupuje Oidipus na vrcholu svého štěstí: jako muž, všemi nazývaný slavný Oidipus, nejmocnější z lidí, k němuž skoro jako k Bohu upínají morovou epidemií sužovaní Thébané svou jedinou naději; sebevědomý ve své roli luštitelů hádanek a spravedlivého krále, krále-spasitele přesvědčeného o své božské inspiraci, rozhodnutý zjistit pravdu stůj co stůj. Krok za krokem se Oidipus s tragickou nutností blíží k poznání, že je pravým opakem toho, zač se pokládal: ne synem Štěstěny, ale její obětí, ne soudcem, ale zločincem, nikoliv králem-spasitelem, ale nesmazatelnou poskvrnou, kvůli které město hyne. Nevědomky zabil svého otce, dopustil se krvešmitstva, když se oženil s vlastní matkou a zplodil s ní čtyři děti. Poznává hrůznou pravdu, kdo je a jaké neštěstí přivolal na sebe, své blízké i svou obec, přijímá za své činy plnou odpovědnost: bere na sebe dobrovolně úděl štvance a za svou slepotu duševní se trestá fyzicky oslepením.

Kdo je Oidipus? Lidský jedinec, jehož tragický úděl je dán bezmocností vůči osudovým slám? Nebo mytický héros, jenž rozpoznává a přijímá své individuální osudové určení a tak se stává skutečným člověkem, nikoliv pouze hříčkou slepých mocností mytického obrazu? Je Oidipus vinen či nikoliv? Je Sofoklova tragédie hra o lidské zaslepenosti a zoufalé nejistotě lidského losu? Nebo hra o lidské zodpovědnosti a nezměrné schopnosti člověka postavit se proti osudu? Tedy drama o vztahu osudové moci a lidské individuality? Je v Oidipově příběhu odsouzena omezenost lidského jednání, nejistota a slabost člověka? Nebo je to obraz lidské velikosti a síly, jež sice přinesou jedinici krutý úděl, ale zároveň dovolí lidem nahlédnout za meze každodenního chování? Etc. Etc. Každopádně je *Oidipus král* hra otevřená mnoha různým, často i protichůdným, rozhodně však vrstevnatým interpretacím: Sofoklův své postavy nevidí jednoznačně a nenabízí jednoduché, kladné či záporné formulovatelné východisko. Nicméně to základní zůstává: člověk, jenž se dostal do nesnesitelné situace, v níž nemůže žít dál, a proto musí jednat, odstranit tuto nesnesitelnost. To je úhelný kámen proslulé Sofoklovy tragédie, která se zrodila bezmála před dvěma a půl tisíci lety. Je jakousi Sfingou, která před inscenátory i diváky znovu a znovu klade hádanku: co člověk jest a co znamená? A může být na divadle něco vzrušivějšího, než se opět a opět pokoušet luštit takový rébus?

Režisér **Stanislav Moša** si k inscenování vybral nádherný český překlad **Jana Skácela**, básníka tak drahého srdcím všech brněnských čitelných dobrých poezie (a nejenom jim), překlad, který vznikl pro naše divadlo roku 1973. Scénu navrhl **Jan Dušek**, kostýmy **Andrea Kučerová**. Hudbu složil **Zdeněk Merta**. Hudebního nastudování se ujal **Karel Škarka**. Titulní roli hraje **Jiří Mach**, lokastu **Ivana Vaňková**, Kreonta **Viktor Skála**, slepého věštce **Teiresia Josef Jurásek**. V dalších úlohách vystupují **Jan Mazák** (Stařec), **Michal Isteník** (Korintán), **Zdeněk Bureš** (Pastýř), **Jaroslav Matějka** (Oidipův sluha) a **Miroslava Kolářová**, **Irena Konvalinová**, **Kateřina Krejčová**, **Tereza Martinková**, **Martin Křížka**, **Karel Škarka**, **Jakub Uličník** (chór thébských občanů).
Premiéry se uskuteční 30. a 31. října 2010 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.

-jz-

PŘIPRAVUJEME

usmrceno. Ale Laiův sluha, který byl pověřen tímto úkolem, se sliotava a předal kojence pastýři korintského krále Polyba. Polybos a jeho žena Meropa přijali nalezence za svého a dali mu jméno Oidipus. Když Oidipus dospěl, předhodil mu jakýsi opilec, že není synem toho, koho má za otce. Mladík se v pochybách o svém původu obrátil na delfskou věštinu, a dověděl se, že mu je souzeno zabít svého otce a souložit s vlastní matkou. Aby se vyvaroval děsivého orákula, obrátil se k domnělým rodičům zády a rovnou z Delf zamířil do Théb. Cestou se setkal náhodou s neznámým mužem a v hádce ho zabil, netuše, že dokončil život krále Laia, svého otce. Když rozluštil hádanku Sfingy a osvobodil tak Théby od jejího teroru, odměnou získal thébský trůn a ruku ovdovělé královny Iokasty. Po letech jeho panování postihl Théby strašný mor a věštba prozradila, že země nebude zbavena této metly, dokud vrah Laiův nebude odhalen a potrestán. Oidipus se pustí nekompromisně do pátrání po vrahovi, a přitom každá nově získaná informace odhaluje jeho utajenou minulost.

Jaroslav Zák - Hana Burešová: **ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA**
 „Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Ted vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Jch habe gesagt!“ Tyto vpravdě kulturní hlásky pocházejí - jak všichni ctitelé české filmové klasiky dobře ví - z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Zák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Zákovy neopakovatelné postavičky „študáku“ a „kantorů“ - stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu - jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Zákovy postřehy o ní. Zákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáku a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Hana Holíšová, Ivana Skálová, Jan Mazák, Ladislav Kolář, Martin Havelka, Ivana Vaňková.

Francis Veber: **BLBEC K VEČERÍ**

V zemi galského kohouta se rozhodl pouze vynikající víno a skvělé sýry. Snad díky pohnutým dějinám je Francie zemí, která rodí i znamenité komedie. Pierre Brochant má s přáteli podivuhodný zvyk. Každý týden pozvou na večeři nějakého prostého, respektive hloupého člověka a celý večer se potom baví na účet tohoto „blbce, tupce, osla“, aniž by dotýčný věděl, že se mu společnost vysmívá. Dalším takovým obětím beranek měl být i Francois Pignon, jehož největší zábavou je stavět modely různých budov ze sirek. Obvyklý večírek se ovšem nekoná. Situace se podle pravidel situační komedie zamotává, když Pierrovi oznámí žena, že

HRAJEME

jej opouští. Na pomoc nešťastnému manželovi zůstává pouze jednoduchý Francois, jehož vínou se do děje přilepí spirituálně šleňá milienka, škodolibý (ne) přítel a dokonce kontrolor daňového úřadu. Místně vybudovaná zápleтка s jiskrnými dialogy pochází z pera francouzského autora Francise Vebera, který je známý i jako filmový autor a režisér. Tuto komedii plnou omylů, nedorozumění, gagů a vášní s mravotvorným koncem uvideme v režii Zdenka Černína.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus nebo Zdeněk Černín, Lukáš Hejlík, Jana Glorová nebo Lenka Janíková, Patrik Bořecký, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Martin Havelka.

Eduardo Rovner: **VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI**

Brilantně napsaná komedie nejprednějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vyličil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lence přibavuje, některé věci zamílí, jenom aby se matce jevil v lepším světe. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „odpočinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energetická žena se tak znovou začne plést do života svého dospělého syna; a jelikož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetězec komických situací, nedorozumění, zámen a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherně vylíčené, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přítelství i lásky. V hlavní roli - kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jellinková a Josef Jurásek.

Šimon Caban, Aleš Březina: **MUCHOVA EPOPEJ**

Původní projekt Šimona Cabana, který patří mezi přední české choreografy, scenáristy a režiséry přináší na jeviště Hudební scény unikátní divadelní zážitek. Spolu s hudebním skladatelem Alešem Březinou, kterého známe jako autora hudby např. k filmům *Knoflíkáři*, *Musíme si pomáhat*, *Horem pádem*, *Kráska v neznácních* nebo *Obsluhoval jsem anglického krále*, našel Šimon Caban inspiraci v životě a díle celosvětově uznávaného scenáristy a výtvarníka Alfonse Muchy. Inscenace zobrazuje dobu konce 19. století, v němž se český umělec snažil prosadit jak v pařížské umělecké společnosti, tak v Americe, aby nakonec stejné zjistil, že je pevně zakořeněn ve své vlasti. Na jevišti naši Hudební scény v této inscenaci potkáme okouzlivou herečku Sarah Bernhard, malíře Ludka Marolda i Marii Chytilovou, Muchovu celoživotní lásku, kterou si umělec po dlouholeté známosti vzal za ženu. Příběh se vine a prolétá podobně jako secesní dekorativní motivy na Muchových obrazech. Rozvíjí téma lásky k vlasti, k umění, k milované ženě a pomyslné vrcholí, stejně jako celé Muchovo dílo, vznikem neopakovatelného, nejen rozměry obrovského díla Slovanská epopej. Strhující příběh o muži, který se nechal unášet osudem a za svého života se nedočkal spravedlivého uznání...

Režie: Šimon Caban

Hrají: Michal Isteník, Jaroslav Matějka, Pavla Vitázková, Karel Janský nebo Miloslav Cížek, Stano Slovák, Dušan Vitázek, Markéta Sedláčková, Tomáš Sagher, Lenka Bartolšicová a další.

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cílí povinnost uvádět i tituly z tzv. „zláťého fondu hudebního - muzikálového divadla“. Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michaela Stewarta, muzikál právě světového jména - *Hello, Dolly!* Dílo, které po své neúspěšné premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera *Dohazovačka*, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroye *A jde se řádit*, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda *Dobře stravený den* (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky snů, která na newyorském předměstí - dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazník nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ustřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale slágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Waltem Matthauem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayi do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo Robert Rozschochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálová, Mária Lalková nebo Tereza Martiníková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prošková, Karel Janský, Karel Mišurec nebo Zdeněk Bureš a další.

Steven Sater, Duncan Sheik: **PROBUZENÍ JARA**

Příběh skupiny mladých lidí na sklonku 19. století na motivy dramatu Franka Wedekinda v adaptaci Stevena Satera a Duncana Sheika nabývá naprosto současný charakter a jeho poselství je alarmující. Stále živé mezigenerační problémy mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a učiteli ad. - osobní ambice, touhy, frustrace, komplexy, rebelantství, neinformovanost, naivita, pokrytectví, vzájemné nepochopení, předsudky, maloměstšičtá - to vše, včetně sexualitě a prvních erotických zážitků, je tu odkryto s odvahou, nekompromisností a přirozeností mladým lidem vlastní. *Probuzení jara* (*Spring Awakening*) mělo off-broadwayskou premiéru v červenci roku 2006 v New Yorku, aby už od 10. prosince téhož roku putovalo přímo na Broadway, do divadla Eugena O'Neilla. Dílo získalo 11 nominací na prestižní ocenění TONY, z nichž dostalo 8 za nejlepší muzikál, režii, hudbu, hlavního protagonistu aj. „*Jednou za generaci, máme-li štěstí, se neočekávané objeví noví muzikál, který vše změní. To je to vzrušující na úspěchu uvedení Pročtinný jara*“ (*New York Observer*).

Inscenace získala v červnu 2010 *Cenu Divadelních novin*.

Režie: Stanislav Moša

ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.10.	pátek	Brandon Thomas	zakoupeno
19.00		Charleyova teta	
3.10.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	D
19.30		Skola základ života	
4.10.	pondělí	Jaroslav Žák, Hana Burešová	A1
19.30		Skola základ života	
5.10.	úterý	Jaroslav Žák, Hana Burešová	A2
19.30		Skola základ života	
6.10.	středa	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
19.30		Skola základ života	
7.10.	čtvrtek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	C4
19.30		Skola základ života	
8.10.	pátek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	A5
19.30		Skola základ života	
9.10.	sobota	Francis Veber	
19.30		Bílec k večeri	
11.10.	pondělí	Francis Veber	
19.30		Bílec k večeri	
12.10.	úterý	Francis Veber	
19.30		Bílec k večeri	
13.10.	středa	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
14.10.	čtvrtek	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
15.10.	pátek	Anton Pavlovič Čechov	
18.00		Tři sestry	
16.10.	sobota	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
17.10.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	E7
19.30		Skola základ života	
18.10.	pondělí	Jaroslav Žák, Hana Burešová	AB1
19.30		Skola základ života	
21.10.	čtvrtek	Francis Veber	
19.30		Bílec k večeri	
22.10.	pátek	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
23.10.	sobota	Brandon Thomas	100. repríza
18.00		Charleyova teta	
24.10.	neděle	Brandon Thomas	
18.00		Charleyova teta	
29.10.	pátek	Sofokles	veřejná generálka
14.00		Oidipus král	
29.10.	pátek	Sofokles	AB5
19.30		Oidipus král	
29.10.	sobota	Sofokles	premiéra, P
19.30		Oidipus král	
30.10.	neděle	Sofokles	premiéra
19.30		Oidipus král	

Sofokles: OIDIPUS KRÁL

antická tragédie o sebepoznání

Plnokrevně vášnivý a vpravdě nadčasový příběh o zločinu a trestu, vině, sebepoznání a odpovědnosti nabízející mimořádné herecké příležitosti. Příběh Oidipa je příběhem o síle osudu, naplňujícího se právě skrze skutky, jimiž se mu lidé snaží vyhnout. Příběhem jedince, který platí za zločin proti řádu, ačkoliv tento zločin spáchal nejen nevědomky, ale dokonce proti racionální vůli své i všech ostatních zúčastněných. Trebaže byl ústřední a protví zločin spáchán bezděky, stal se reálným narušením rovnováhy řádu světa. A je neodkladnou povinností Oidipa jako vladaře, tuto rovnováhu opět nastolit, a to i za cenu sebezničení. Sofokles vytvořil věčně naléhavé rezonující drama o dialektice života člověka a univerza, které může být vůči jedinci nesmírně kruté, nikdy se však nesmí stát panstvím náhody a zůle.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach, Ivana Vaňková, Viktor Šmála, Josef Jurásek, Jan Mazák, Michal Isteník, Jaroslav Matějka, Zdeněk Bureš, Miroslava Kolářová, Irena Konvalinová, Kateřina Krejčová, Tereza Martínková, Martin Křížka, Karel Skarka, Jakub Uličník a další.

HUDEBNÍ SCÉNA

1.10.	pátek	Šimon Caban, Aleš Březina	C5/E5
19.30		Muchova epopej	
2.10.	sobota	Šimon Caban, Aleš Březina	A6/AB6
19.30		Muchova epopej	
3.10.	neděle	Šimon Caban, Aleš Březina	
19.30		Muchova epopej	
4.10.	pondělí	Šimon Caban, Aleš Březina	
19.30		Muchova epopej	
5.10.	úterý	Šimon Caban, Aleš Březina	C2/E2
19.30		Muchova epopej	
6.10.	středa	Šimon Caban, Aleš Březina	A3/AB3
19.30		Muchova epopej	
7.10.	čtvrtek	Šimon Caban, Aleš Březina	A4/AB4
19.30		Muchova epopej	
9.10.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
10.10.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
15.00		Hello, Dolly!	
10.10.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
12.10.	úterý	S. Sater, D. Šeik	
19.30		Probuzení jara	
13.10.	středa	S. Sater, D. Šeik	
19.30		Probuzení jara	
15.10.	pátek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
16.10.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
16.10.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
17.10.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
11.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
19.10.	úterý	Michael Kunze, Sylvester Levay	PPP/P18
18.00		Mozart!	
20.10.	středa	Michael Kunze, Sylvester Levay	PP1
18.00		Mozart!	
22.10.	pátek	Jiří Žáček, Zdenek Merta	
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
23.10.	sobota	Jiří Žáček, Zdenek Merta	
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
26.10.	úterý	John Dempsey, Dana P. Rowe	
19.30		Carodějky z Eastwicku	
27.10.	středa	John Dempsey, Dana P. Rowe	
19.30		Carodějky z Eastwicku	
29.10.	pátek	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30		Jesus Christ Superstar	
30.10.	sobota	A. Lloyd Webber, T. Rice	
18.00		Jesus Christ Superstar	
31.10.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice	
18.00		Jesus Christ Superstar	

ZÁJEZDY: 10. 10 hostuje **Městské divadlo Brno** s muzikálem **Probuzení jara** v Jablonci nad Nisou, **19. 10.** s tragikomií **Tři sestry** v České Třebové, **21. 10.** s komedií **Brouk v hlavě** v Praze a **24. 10.** s muzikálem **Probuzení jara** v Uherském Hradišti.

LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

1.11.	pondělí	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
2.11.	úterý	Tři mušketýři	
18.00		A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
3.11.	středa	Tři mušketýři	
19.30		William Shakespeare	Divadlo v Dlouhé
4.11.	čtvrtek	Macbeth	
19.30		SofoKles	A4
5.11.	pátek	Oidipus král	
18.00		Robin Hawdon	zakoupeno
6.11.	sobota	Dokonalá svatba	
19.30		Jaroslav Žák, Hana Burešová	
neděle		Skola základ života	
7.11.	úterý	Petr Ulrych, Stanislav Moša	
19.30		Kolocava	
8.11.	pondělí	Petr Ulrych, Stanislav Moša	
19.30		Kolocava	
9.11.	úterý	Petr Ulrych, Stanislav Moša	
19.30		Kolocava	
10.11.	středa	Petr Ulrych, Stanislav Moša	
19.30		Kolocava	
12.11.	pátek	Robin Hawdon	zakoupeno
19.00		Dokonalá svatba	
13.11.	sobota	Robin Hawdon	záznam ČT
19.30		Dokonalá svatba	
14.11.	neděle	Robin Hawdon	záznam ČT
19.30		Dokonalá svatba	
15.11.	pondělí	SofoKles	A1
19.30		Oidipus král	
16.11.	úterý	SofoKles	A2
19.30		Oidipus král	
17.11.	středa	SofoKles	A3
19.30		Oidipus král	
18.11.	čtvrtek	SofoKles	AB4
19.30		Oidipus král	
21.11.	neděle	SofoKles	D
19.30		Oidipus král	
22.11.	pondělí	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	A2010
19.30		Betlém	
23.11.	úterý	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	PPP
18.00		Betlém	
24.11.	středa	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	P18
18.00		Betlém	
25.11.	čtvrtek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
26.11.	pátek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
27.11.	sobota	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
28.11.	neděle	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
29.11.	pondělí	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	M2010
19.30		Betlém	
30.11.	úterý	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	PP1
18.00		Betlém	

3.11.	středa	Koncert v rámci festivalu Moravia Music Fest 2010	
19.30		Danish radio Big Band & B Side Band	
19.11.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
14.00		Mary Poppins	veřejná generálka
19.11.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	C5/E5
20.11.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	premiéra, P
21.11.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
22.11.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
23.11.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	C2/E2
24.11.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
25.11.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	C4
26.11.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A5/AB5
27.11.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A6/AB6
28.11.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
29.11.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A1/AB1
30.11.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A2/AB2

William Shakespeare *Divadlo v Dlouhé*

MACBETH

Jak velkou odměnu zaslouží hrdina? Má Macbeth zabít krále? Kdo zabije jeho? Dá se na cestu Birnamský les? Smyje voda potoky krve?

Hra o těch, kteří se v osudové vteřině rozhodli špatně. Klasika, jakou jste ještě neviděli. Překvapivý výklad textu, který často rozrušuje jeho tradiční chápání a téměř vždy boří zažitě konvence a nefunkční klišé opírá režisér Jan Mikulášek o výraznou scénografii Marka Čpina.

Režie: Jan Mikulášek

Hrají: Jan Vondráček, Jiří Wohanka, Martin Matejka, Vojtěch Vondráček, Tomáš Turek, Miroslav Hanuš, Čeněk Koliáš, Miloslav König, Martin Veliký, Tobiáš Vacek, Bruno Aguas, Klára Sedláčková - Oltová, Gabriela Mikulíková, Magdalena Zimová, Marie Turková, Martin Kocourek.

Délka představení: 150 min.

ZÁJEZDY: 11. 11. hostuje MdB s komedií Charleyova teta v Kolíně.

Hrají: Jiří Mach nebo Ondřej Bábora, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Jan Jackuliak nebo Jakub Uličník, Radek Novotný nebo Vladimír Rezáč, Jakub Przebinda nebo Lukáš Vlček, Tomáš Novotný nebo Viktor Poláček nebo Aleš Stanina, Svetlana Slováková nebo Ivana Skálová, Soňa Jányovská nebo Tereza Martinková, Hana Holíčková nebo Michaela Horká, Irena Konvalinová nebo Jana Musilová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec a další.

Vhodné pro mládež od patnácti let.

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

SNĚHUŘKA A SEDM TRPASLÍKŮ

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlu Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Sněhuřka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí ji zachrání jen útěk do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouťi však stojí k jejímu štěstí útulný domeček se sedmi postýlkami –

HRAJEME

jedna pro Prófu, jedna pro Kejhala, jedna pro Drímala, jedna pro Rejpala, jedna pro Stydlína, jedna pro Štístka a jedna pro Šmudlu. Jen péče ženské ruky tu jaksi chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Sněhuřce se podařilo uniknout jejím spádům a rozhodne se jí zavolat sama...

Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jasně inspirovaní proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, ztřeštěného humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněno půvabnými, chytlivými písničkami. *Sněhuřka a sedm trpaslíků* má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zábavou pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Cufalová nebo Svetlana Slováková, Jan Apolenář nebo Milan Němec, Rastislav Gajdoš nebo Petr Štěpán, Robert Jicha nebo Aleš Stanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vítázek, Ján Jackuliak nebo Jakub Uličník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przebinda nebo Jiří Fessler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

Muzikál *Mozart!* pochází z pera nejúspěšnějšího libretisty kontinentální Evropy Michaela Kunzeho, který je českým rodákem, a amerického skladatele Sylvestera Levaye. Ve světové premiéře jej v roce 1999 uvedly Spojené scéný vídeňské, aby ho pak dále s úspěchem hráli např. i v Hamburku, Budapešti, Tokiu... Jde nejen o biografický příběh slavného skladatele, nýbrž boj génia s průměrností, o jeho střet se společností, o jeho snaze osvojit se z pout konvencí, peněz a moci, rodiny, včetně vlastního otce, Leopolda Mozarta, a stát se nezávislým tvůrcem. Jakožto umělecky založený člověk se stává snadným terčem pomluv, lží i lákadlem k intrikám. S mladým Wolfgangem vystupuje na jevišti i malý geniis, záračné „porcelánové dítě“, s nímž je umělec neustále během svého života konfrontován – perfektní rokoková porcelánová figurka oproti člověku a kontroverznímu umělci, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní, pere se o svou svobodu. V České republice pak jde o vůbec první nastudování a uvedení jednoho z titulů dnes světově proslulé autorské dvojice Kunze - Levay.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Aleš Stanina nebo Dušan Vítázek, Jan Ježek nebo Michal Šebek, Marta Prokopová nebo Ivana Skálová, Petr Gajdík nebo Jiří Mach, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Lenka Bartoljšicová nebo Monika Havlíčková, Johana Gazdiková nebo Hana Holíčková, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Kateřina Krejčová nebo Lucie Šauerová, Tereza Martinková nebo Svetlana Slováková, Eva Jedličková nebo Andrea Březinová, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Petra Kocmanová nebo Květoslava Ondráková, Milan Němec nebo Jakub Przebinda a další.

Jiří Žáček, Zdeněk Merta: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Řecký dramatik Aristofanés je pro svůj ostrý výt, odvahu tnout do živého bez ohledu na to, koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohnevá, právem zván praotcem všech satír-

ků. Přestože jsou jeho hry téměř 2400 let staré, jsou ve své velkolepé společenské kritičnosti stále inspiřující. Zřejmé nejznámější a neúspěšnější adaptaci v Čechách je přepis *Ptáků* básníka Jiřího Žáčka *Ptákoviny podle Aristofana*, jeden z ojedinelých počínů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptaci Aristofanových *Ptáků* tehdy komentoval větou: „Na případnou námitku, že tohle už je jiná hra než Ptáci, mohu odpovédět protinámitkou, že i svý se od Aristofanových dob poněkud změnili.“ Jde o text, který má pro Městské divadlo takřka již historický význam – při jeho inscenaci se v těsně předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdeněk Merta. Nyní se k patřičně aktualizovanému a revidovanému textu vrací, aby se opět pokusili (Žáčkovými slovy) „vyvolat ducha lidové taškařice s její živelnou hravostí, plebskou neuctivostí a humornou nadsázkou.“ Neboť: „Staré se tváří jako nové, /což mění leda kolorit./ Vzdýcky se sčuchnou vyžírkové/ a usadí se u koryt!“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Jan Mazák nebo Karel Mišurec, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítázek, Johana Gazdiková nebo Tereza Martinková, Libuše Bartošková nebo Martina Severová, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Istenik, Alan Novotný nebo Aleš Stanina, Svetlana Slováková, Ivana Skálová nebo Pavla Vítázková, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Jan Apolenář nebo Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák nebo Erik Pardus, Lukáš Vlček, Mária Lalková, Vojtěch Blahuta, Eva Jedličková a další.

John Dempsey, Dana P. Rowe: **ČARODĚJKY Z EASTWICKU**

Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicku* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon - znužené žitím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Záračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tu roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světověznámého producenta Camerona Mackintoshe, jim pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do vskutku současně podoby. Městské divadlo jej uvádí v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yvetta Blanarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdiková nebo Markéta Sedláčková, Alena Antalová nebo Hana Holíčková nebo Jitka Cvančarová, Kristýna Šebíková nebo Marta Prokopová, Igor Ondříček nebo Milan Němec, Lenka Bartoljšicová nebo Michaela Fojtová nebo Zuzana Maurey, Kateřina Krejčová nebo Mária Lalková, Jakub Uličník nebo Dušan Vítázek, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Větrnicová, Martina Severová, Magda Vitková a další.

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice: **JESUS CHRIST SUPERSTAR**

Současný britský autor Andrew Lloyd Webber, označovaný za „krále muzikálu“, je také jediným světovým autorem, jemuž se na Broadwayi hrály tři muzikály současně. Jeden z těch nejslavnějších, jímž pokračoval v tradici rockových oper, je bezpochyby *Jesus Christ Superstar* z roku 1971. Příběh vychází z Nového zákona a zpracovává posledních sedm dní života Ježíše Krista z pohledu toho, kdo jej nakonec zradil – Jidáše Iškariotského. Je postaven na stěžejních momentech Ježíšových posledních dní, jako je příjezd do Jeruzaléma, vyhánění překupníků z chrámu, poslední večere, Jidášova zrada v Gethsemanské zahradě, stejně jako soud Piláta, Heroda, bičování a následné ukřižování. *Jesus Christ Superstar* čekal obrovský úspěch – jen při svém prvním londýnském uvedení se dookola více než 3350 repríz a dodnes patří k těm nejhranějšími Webberovým dílům vedle *Fantoma opery*, *Cats* a *Evity*.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Robert Jicha nebo Dušan Vítázek, Jana Musilová nebo Ivana Vaňková, Petr Gazdík nebo Ján Jackuliak, Jan Apolenář nebo Igor Ondříček, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Rastislav Gajdoš nebo Jakub Uličník a další.

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDRŮN * KUNDERA * PŘÍDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILÍČKA * SCHERHAUFER * JESTRÁB * ROTREKL * MYSLIVEČEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁCIL * TUSCHNEROVÁ * VESELY * RICHTER * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDELKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍČEK * LEJSKOVÁ * LAPČÍKOVÁ * SMEJKAL * ONDRÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * SÍS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK * KRACÍK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK * SRBA * MAJEROVÁ * ANTALOVÁ * POSTRÁNECKÝ * ŽÁČEK * VLAŠINOVÁ * STARINA * HLOUŠEK

ALEŠ BŘEZINA

„HUDBU POSLUCHÁM
KVŮLI POZNÁNÍ A KVŮLI EMOCÍM“

Jak se to stane, že se člověk stane profesionálním hudebním skladatelem a zároveň muzikologem? Jaká byla Vaše cesta k hudbě?

Nejdříve jsem si vybral housle – bylo mi tehdy šest let a slyšel jsem v rádiu úchvatnou skladbu pro housle a orchestr. Maminka mi jednoduše řekla, že ten sólový nástroj jsou housle, jednoduše projevila dostatečnou duchapřítomnost, aby na můj dotaz, zda bych to někdy mohl hrát, odpověděla kladně. Tou skladbou byl mimochodem *Císařův slávik* od Václava Trojana,

HOST DO DOMU

takže aniž bych to byl jen tušil, zrodila se tehdy ve mně láska k hudbě filmové. S houslemi jsem pak absolvoval Konzervatoř v Plzni, kde jsem si díky prof. Bokůvkové zamíloval i muzikologii a tu jsem pak studoval na Karlově univerzitě a na univerzitách v Basileji a Berlíně. V Praze jsem se hned po příchodu sprátlil

s Janem Hřebejkem a okruhem jeho kamarádů. Z některých z nich se pak stali filmaři a začali mě z nedostatku jiných možností oslovovat kvůli hudbě – nejprve jen jako houslistu, pak jsem do školního filmu Jana Hřebejka aranžoval hudbu jiných autorů a nakonec si Petr Zelenka řekl o původní hudbu do filmu *Knoflíkáři*. Od té doby jsem spolupracoval s mnoha režiséry, vedle Hřebejka a Zelenky též

např. s Jiřím Menzelem na filmu *Obsluhoval jsem anglického krále*, často jsem psal hudbu i do divadelních inscenací Jiřího Ornesta, Jiřího Nekvasila, Martiny Schlegelové a dalších. V té době mě začali oslovovat přátelé hudebníci, zda bych pro ně nenapsal nějakou koncertní skladbu a to celé vyvrcholilo v roce 2006, kdy si u mě Soňa Červená pro Národní divadlo v Praze objednala komorní operu *Zítřka se bude...*, která se hraje od dubna 2008 nepřetržitě až dodnes a byla dokonce i zfilmována.

Jste zároveň hudebním praktikem a teoretikem. Jak jde dohromady skládání hudby s psaním odborných studií?

Odborné práce píšou o hudbě 20. století, zejména o hudbě Bohuslava Martinů. Moje vlastní hudba je natolik jiná, že si ty dvě profese vůbec nepřekáží, naopak se velmi vhodně doplňují, protože je velmi poučné studovat partitury takových mistrů, jako je Martinů.

Co je těžší? Uplatnit se jako skladatel nebo muzikolog? Máte i řadu zkušeností ze zahraničí. Jak se situace venku liší s naší domácí?

Ke mně všechno až doposud přišlo samo, jen jsem na to musel vždy být důkladně připraven. Stejně jako si u mě až doposud skladby vždycky někdo objednal, měl jsem velké štěstí i v muzikologii. Skladatel Viktor Kalabis chtěl v polovině 90. let, kdy byl prezidentem Nadace Bohuslava Martinů, založit studijní centrum, zaměřené na tohoto autora a při hledání vhodného muzikologa nara-

zil na některé texty, které jsem tehdy z Basileje posílal do českého hudebního tisku. Pozval mne do Prahy, dal mi plnou důvěru a tak se již patnáctým rokem mohu věnovat vedení Institutu Bohuslava Martinů.

Proč se zabýváte právě osobností Bohuslava Martinů? Co Vás k němu přivedlo?

Nejdříve to byla jeho hudba, která se mi zalíbila na první poslech. Dodnes si vzpomínám na úžas, který jsem pocítil při hraní jeho *Rhapsody – Concerto pro violu a orchestru* a vzápětí na fascinaci jeho *Symfonickými fantaziemi (Symfonií č.6)*. Zatoužil jsem poznat blíže skladatele, který byl v rozpětí několika málo let schopen napsat dvě tak odlišná a přitom nádherná díla. Během poznávání jeho hudby jsem poznal i jeho osobnost, hlubokomyslnou, skromnou, prostou, plnou humoru a lásky. Jeho úvahy o hudbě patří k tomu nejlepšímu, co na toto téma bylo kdy napsáno, jeho život je pak dokladem toho, jakých výšin může dosáhnout člověk, když se dokáže dokonale soustředit na svou hudbu.

Jste nebo jste byl členem řady různých institucí (např. Umělecké rady festivalu Pražské jaro, Umělecké rady ND v Praze, Umělecké rady festivalu Moravský podzim, Hudebního odboru Umělecké besedy, grémia pro udělení ceny Nadace F. X. Šaldy a Správní rady Konzervatoře Duncan Centre Prague). V čem vlastně taková práce spočívá? Co všechno můžete ovlivnit?

Účastním se diskusí o dramaturgii a o celkovém směřování té které instituce. V každé z nich jsem v trochu jiné pozici, takže někde je má účast vidět více a někde trochu méně. Hlavně přitom ale poznávám zajímavé lidi a učím se od nich.

Vaše skladatelská tvorba zasahuje do všech možných směrů. Jak se liší práce pro film od práce pro divadlo a psaní samostatných děl?

Tvorba pro divadlo je založena na spolupráci s inscenačním týmem, jehož je skladatel sice důležitou součástí, ale hlavní slovo má logicky vždy režisér. Ve volné tvorbě mám větší svobodu, nikdo mi do toho nemluví, ale také se za nic neschovám a za neúspěch si mohu výhradně sám. Jinak divadlo potřebuje podle mého názoru přímočařejší hudbu než film, kde si je možné vyhrát s většími rafinovanostmi.

Když píšete filmovou hudbu, máte možnost zasahovat do celkového vyznění? Nebo jde o práci na zakázku podle požadavků režiséra?

Díky tomu, že spolupracuji v naprosté většině případů se svými přáteli, mívám docela nadstandardní možnost ovlivnit hudební složku filmu a moc si toho užívám.

Pracoval jste s řadou významných českých filmových režisérů (Hřebejk, Menzel, Zelenka). Jak se jejich přístup k filmové hudbě liší? Jak se Vám s nimi spolupracovalo?

S Petrem Zelenkou jsem pracoval jen v jeho začátcích, konkrétně na jeho mystifikačních dokumentech (*Visací zámeček, Mňága Happy End*) a na *Knoflíkářích*. Tehdy jsme ani jeden z nás nevěděli, co máme vlastně od druhého požadovat. Jan Hřebejk mi již od *Musíme si pomáhat* posílal rané verze scénáře, abych mohl o hudbě dostatečně dlouho přemýšlet a pak o ní se mnou vždy diskutoval. Jelikož se jeho filmy od sebe dost výrazně liší – *Horem pádem* je vystavěné úplně jinak, než třeba *Krása v nesnážích* nebo *Kawasakiho ruže* – začínáme vždy úplně od začátku. No a Jiří Menzel má úplně jiný hudební vkus než oba předchozí režiséři, miluje hlavně klasickou hudbu a kvalitní populár. Díky jeho nekonečné trpělivosti a schopnosti popsat pocitově velmi přesně svou představu jsem mu ale nakonec odevzdal hudbu, která se líbila nám oběma (skladbu *Císařská hostina* dokonce nedávno opět použil, a sice do dokumentu *Můj Dubrovník*).

Rád spolupracujete s již „osvědčenými“ kolegy, nebo vyhledáváte nové příležitosti? Je výhodou pracovat s lidmi, s nimiž se již dobře znáte?

Dělal jsem s profesionály i se studenty, s divadlem, filmem i televizí... Řekl bych to tak, že rád spolupracuji s každým, kdo mi nabídne vzrušující projekt.

Jaký je to pro skladatele pocit, strávit několik měsíců nad vytvářením hudební partitury, své vlastní vize a potom ji odevzdat a nechat napospas hudebníkům, interpretům, dirigentům...?

Já jim ji ale vůbec nenechávám napospas, naopak, účastním se natáčení a nutím k tomu i „své“ režiséry a jsem pak vždy mile překvapen, kolik toho hudebníci dokážou sami vložit do mé hudby a nakolik ji tím obohací. Ještě nikdy se mi nestalo, že bych dal přednost své demonahrávce před tím, co potom vytvořili špičkoví hudebníci ve studiu.

Jaký byl Váš podíl na *Muchově epopeji*? Nechal se autor libreta, scény a režisér Simon Caban přesvědčit, že by mělo být něco podle Vás? Jak se Vám s ním spolupracovalo?

Simon Caban mne oslovil s hotovým scénářem, na kterém se pak samozřejmě ještě mnohé změnilo. Můj vklad spočívá hlavně v tom, že jsem mu rozmluvil jeho původní záměr nechat texty zpívat a ne mluvit a pak snad i v tom, že jsem mu svou hudbu vytvořil na některých místech příležitostí, aby vyjádřil svou vizi více obrazem, než mluveným slovem.

S Simonem Cabanem jste pojmenovali své dílo vizuálně hudební divadelní zážitek. Kdybyste měl jako teoretik vysvětlit tento žánr, jaká slova byste použil?

Ve své podstatě je to vlastně celovečerní melodram. Ale vůči tomuto pojmu má mnoho lidí řadu předsudků, protože si vzpomene na nějaký strašlivý zážitek z raného dětství a představí si pod ním vysloužilého barda pateticky překřikujícího hlasitou symfonickou hudbu nesrozumitelnými texty mdlého obsahu. Já bych tomu nejraději říkal hudební epopej.

Během zkoušení *Muchovy epopeje* jsme přicházeli často na to, že někde potřebujeme hudbu změnit nebo i připsat. Kolik jste toho musel do původní partitury změnit a přidat? Vyhovuje Vám taková práce „za pochodu“ nebo raději sám určujete, jak bude konečná verze vypadat?

Takhle je tomu úplně pokaždé. Najednou totiž

vidíte kostýmy a scénu, slyšíte opravdové herce a hudebníky... To všechno se musí nutně projevít a jedině takto vznikne z řady individuálních nápadů jednotlivých aktérů společný celek. Přiznávám se, že to je pro mne na práci na divadle vlastně to nejkrásnější.

Kdybyste měl výtvarnou tvorbu Alfonse Muchy přirovnat k nějaké hudební osobnosti či epoše, kde by byla ta paralela? Kdo v hudebních dějinách pracuje s barvami tak jako Mucha?

Svou naprostou sdělností mi Mucha připomíná Julese Masseneta, důrazem na smyslounou barevnost pak Clauda Debussyho. A svým vlasteneckým chápáním smyslu umění našeho Josefa Suka.

Jaký je vůbec Váš vztah k dílu Alfonse Muchy? Je Vám v něčem blízký?

Jeho dílo miluji od dětství. Začalo to samozřejmě reprodukcemi plakátů, pak jsem několikrát viděl Slovanskou epopej a nakonec jsem objevil i jeho úžasné fotografie. Četl jsem také krásnou monografii Jiřího Muchy. Alfons Mucha je mi velice blízký vyvážeností racionální a emocionální složky své tvorby a důrazem na perfektní zvládnutí svého řemesla.

Posloucháte hudbu při relaxaci jako většina lidí? Nebo je pro Vás spojena s prací? Co je hudba Vašeho srdce?

Relaxací je pro mne jediné ticho. Hudbu poslouchám kvůli poznání a kvůli emocím, které žádné jiné umění nedokáže vyjádřit tak bezprostředně a přitom víceznačně. Skladby, které miluji, nevnučují jeden jediný možný přístup, ale jsou jako ty dětské kaleidoskopy, které při každém pootočení vytvoří novou kombinaci něčeho, co jsme považovali za důvěrně známé.

Děkuji za rozhovor.

Klára Latzková,
foto: JEF Kratochvíl

Jana z Arku na hranici scénické oratorium

Orchestr: Janáčkova filharmonie Ostrava

Sbor: Pražský filharmonický sbor

Sbormistr: Lukáš Vasilek

Kantiléna (Brno)

Sbormistr: Jakub Klecker

Dirigent: Jakub Klecker

Kostýmy: Andrea Kučerová

Scéna: Jaroslav Milfajt

Choreografie: Igor Barberič

Asistentka choreografie: Aneta Majerová

Režie: Stanislav Moša

Asistent režie: Stanislav Slovák

Hrají: Svetlana Slováková (Jana z Arku),

Ladislav Lakomý (Bratr Dominik),

Jan Mazák, Viktor Skála, Jiří Mach,

Mária Lalková, Lenka Janíková

Taneční role: MdB

Zpívané role: Jana Doležilková - soprán

(Panna Maria/Markéta),

Kateřina Jalovcová - alt (Kateřina),

Jozef Kundlák - tenor (Herold I.-pisař/Porcus),

Jan Štáva - bas (Herold II.)

Korepetice: Ondřej Tajovský

14. 10. 2010
v 19.30 hod.
Hala Rondo

V roce 1935 zkomponoval původem švýcarský skladatel Arthur Honegger na text Paula Claudela rozsáhlé celovečerní oratorium o nepohodlné světici Janě z Arku. Téměř okamžitě se dílo stalo součástí světových pódii. V režii Stanislava Moši a pod taktovkou Jakuba Kleckera, v exkluzivním pěveckém, hereckém i tanečním obsazení se nepochybně podaří prokázat životnost a neustálou aktuálnost francouzského vededíla.

Viktor Pantůček

Za největší dílo **Arthura Honeggera** (1892–1955) se považuje oratorium o svaté Janě. Mezi velkými skladbami s humanistickým posláním, jimiž vrcholí Honeggerův tvůrčí odkaz, dosáhla právě **Jana z Arku na hranici** zaslouženě největšího ohlasu – svým průbojným tvarem, monumentálními rozměry a přesvědčivou angažovaností: na sklonku třicátých let, kdy mezinárodní krize začala dospívat ke katastrofě, přišel skladatel s prvním ze svých děl, jež se stala svědomím doby a především Francie.

Ne náhodou se stala jeho hlavní postavou Jana z Arku, jež vystupuje jako symbol mravní čistoty a velikosti z doby, která patřila k nehorším v dějinách její vlasti: nekonečně vleklá stoleťtá válka s Angličany zvrhla se už dávno v pustošivé přepady, drancující bez výběru francouzské území, a navíc vyvstal z burgundského vévodství samostatný stát, jenž ve spolenectví s Angličany rozvrzel zbytky francouzského království pod nerozhodným dauphinem Karlem z Valois. V této situaci se objevuje u jeho dvora devatenáctiletá pasačka Jana, navštívená poselstvím svých Hlasů, a začíná uskutečňovat svůj program spočívající v přesvědčení, že Francie přestane trpět, sjednotí-li se pod vládou silného a uznávaného krále. Prvním z jejích zázkřů bylo, že se k dauphinovi vůbec dostala a že se jí ho podařilo přesvědčit. Vojsko, které jí svěřil, šlo pak skutečně od vítězství k vítězství, podporováno lidem, jemuž Janin zjev vnukl konečně jakousi naději. Dobylo tak řadu měst, také Remeše, kde mohl být Karel konečně korunován na krále. Janina věc však byla jeho věcí jen pokud mu pomáhala k moci; když byla (zradou) zajata Burgundány, ztratil o ni zájem. Jana byla prodána Angličanům a v okázalém církevním procesu odsouzena k upálení jako kacířka a čarodějnice.

Ke složitému textu Paula Claudela přistupoval Honegger s jistými rozpaky; rychle se však nadchl, když si uvědomil, že prolínáním několika časových rovin postihuje Janin příběh s maximální účinností dáváje mu spád, atmosféru, gradaci a monumentalitu. Základní situací je krátká chvíle před smrtí, kdy Jana ve vizionářském vzrušení znovu prožívá jeho klíčové okamžiky, bráníc jeho smysl proti pochybnostem, jimž ji vystavilo její utrpení uprostřed spílajícího davu a nelitostných soudců z řad církve, jíž se cítila podána. Ztělesněním jejího alter ega je postava

Bratra Dominika s knihou o jejím procesu; jejich rozhovor argumentují reminiscence na jednotlivé situace příběhu.

V nich vystupují historické postavy v podobenstvích, jež jim přidělila jejich úloha v Janině příběhu. Prase, jež předseda obudnému soudu zvířat, je vlastně Petr Cauchon (jeho jméno zní jako cochon, francouzsky prase), mistr pařížské univerzity a biskup beauvaiský, jenž měl osobní zájem a také hlavní zásluhu na Janině odsouzení. V podobenství karetní hry, jež rozhodla o jejím osudu, vystupují kromě královských vůdců tři zúčastněných stran (anglické, francouzské a burgundské) také Vilém z Flavy, kapitán posádky v Compiègne, jenž dal uzavřít bránu před ustupujícím Janiným hořcem při osamělém výpadu, Jan Lucemburský, velitel burgundského oddílu, jenž Janu zajal a prodal Angličanům, dále vévoda z Bedfordu, anglický regent, který zajatou koupil a vydal soudu, a konečně Regnault z Chartres, kancléř francouzského krále, jenž neučinil nic pro její záchranu. V obrazu královny korunovační cesty vystupují lidové postavy Kmotra Pytle a Matky Bečky jako alegorie úrodné severní a vinorodé jižní části Francie, o jejichž spojení se Jana zasloužila. Svaté Markétu a Kateřinu považovala za své patronky, jejich byly ony Hlasy, jež ji celou dobu vedly.

Smysl a tvar Claudelova textu postihl Honegger nekonvenčním spojením řady slohových prvků, jež činí z jeho skladby něco mezi oratoriem, operou a také středověkou duchovní hrou. Obě hlavní a některé další postavy mluví, ostatní zpívají, vazba témat a reminiscencí spojuje dvanáct scén předhrou v plynulý proud; přechody z jedné časové roviny do druhé, návraty zpět a opět propadání do časového prostoru jsou provedeny s nenapodobitelným mistrovstvím. Přítom od začátku až po strhující závěr roste nejvlastnější poselství skladby: každé další procitnutí u kůlu je pro Janu méně bolestné, ze spílajícího davu se v jejím vidoucím zraku stává blahofečící francouzský lid, pro nějž není marno umřít, a její Hlasy, které ji dovedly ke kruté a potupné smrti a pak ji opustily, se k ní v tomto poznání vracejí a přijímají mezi sebe jako zářící oběť velkého a čistého lidství.

Jiří Beneš

SPADLA KLEC

Zvláštní adaptace Aristofanovy komedie *Ptáci* z pera Jiřího Žáčka pod názvem *Ptákoviny podle Aristofana* byla jednou z těch, které předznamenal listopad 1989. Žáček Aristofana přebásnil k obrazu svému, tedy do hravého jiskřivého jazyka, a také k obrazu politické situace – nebylo možné nevnímat paralely Aristofanovy satiry s poměry zmrtvělého režimu v době perestrojky, a Žáček i jeho spolupracovníci Stanislav Moša a Zdeněk Merta si na tehdejší dobu servítky nebrali. Premiéra vzbudila emoce, na jedné straně překvapeně, že se něco takového už může fíkat z jeviště, a to dokonce první scény, i když jen malé Nové, a mohu jako pamětník potvrdit, že jsme se s chutí zasmáli, na druhé straně režim už s tím nic dělat nedokázal. Což ovšem víme dnes, rád připomenu, že se to událo na popud šéfa činohry Milana Lukeše.

NAPSALI O NÁS

Ten má ještě jednu zásluhu hodnou připomenutí: nad inscenací seznámil pozdější trvalou autorskou dvojici Moša – Merta. Dílo se ovšem hrálo párkrát a pak se publikum přesunulo do ulic.

Lze jen odhadovat, proč právě před letošními volbami se Stanislav Moša v Městském divadle v Brně k dílu vrátil. Tenkrát to byla hra s písničkáři, tentokrát už to mohlo dostat, a zčásti dostalo, parametry muzikálu – Zdeněk Merta přidal další čísla, a právě významové songy on umí, doprovází živá kapela. Ale i Moša projevil myslím především politickou odvahu a divadelní odhad na aktuální téma, které od dob Aristofanových neoznázlo v lidské společnosti podstatnější změny: dva athénské pobudy vyženou z města, oni dojdou do ptačí říše, nakukají ptákům, že by mohli vládnout světu, jak lidem dole, tak bohům nahoře, založí velké mocné město, jehož vládcem se nakonec prohlásí pobuda Primabrachos. V Žáčkově úpravě domyšlivé ptáky rovnou zavře do klece, což tehdy byla vtipná humorná nářážka na reálnou politickou situaci, na kterou jsme byli zvyklí, dnes je to myslím ještě působivější upozornění na to, co může znovu přijít! Tehdy seděla v hledišti zcela konsternovaná Jiřina Švorcová, dnes se u Moši opět aplaudovalo vstoje, jen skupinky politiků seděly, mračily se a pokoušely po sobě. Mám dojem, že napříč politickým spektrem, jak se korektně říká. Jen směr možného pohybu nikoli z klece, ale do klece, se od té doby změnil.

Pro brněnské uvedení Jiří Žáček text upravil, především jeho druhou polovinu, na té první až po rozhodnutí vybudovat všeládné ptačí město Mrakoptákohrad (i název ptákům podstříhl Primabrachos) mnoho nemění. Ti nahoře – zase stejní „ptáci“ – si také rozdělí vládní funkce, jen před dvaceti lety působili trochu ošuntěleji a šedivěji, ale jinak? Až se pamětníkoví věřit nechce. Právě druhá polovina hry, přechyleni do dnešní situace, však dosvědčila, že politická satira bud už vymřela, nebo možná ani neexistovala: od Aristofana přes V+W až po Žáčka, abych to zkrátil, satira se projevovala neaktivním chováním a jedním vůči napadeným, slovníkem často hodně ostrým. Kdežto stačí jen málo zobecnit, a máme tu podobenství, které může nározněji poukázat na principy chodu dějin. Aristofanův text obsahuje obě, Žáčkově přetlumočení také, navíc řadu nářeků na současné reálie, včetně třeba třicetikorunových poplatků, ale když má dojít opravdu na satiru, i Žáček si vypomohl prostředky vlastně kabaretní-

mi. A režisér Moša je hrubě doslovil. Počínaje krátkými výstupy všemožných taky důležitých, kteří se v novém Mrakoptákohradu prosazují, všechno vyukové od výběřčích daní přes prodáváče vzduchu až po poradce, mluvčí, zkrátka havět ryze současnosti. Přitvrdil Erik Pardus figurkou Laureáta, který hodlá opěvovat nový režim, stejně jako opěvoval ten starý, a ještě víc figurkou Nemakačenka, postavou spíš už za hranici politické a národnostní korektnosti. Nechybí kvočna coby zapšklá feministka – Zdena Herfortová za expresivně komický monolog sklídila aplaus večera, nechybí kritik režimu, jehož ovšem nikdo neposlouchá a brzo přijde o krk. Delegace bohů, Poseidon, Triglav a Herakles už se mezi sebou jen mlátí kyjem, jeden mluví za Zemana, druhý za Klause, k velkému gaudiu posluchačů. Jenže, lze to sehrát decentně?

Zrod diktátora z příjemného chlapíka, který všem nezjistně radil a pomáhal, je v Žáčkově úpravě o to účinnější, že Primabrachos se svým kumpánem Doufalionem zpočátku připomínají plebejské dvojice z her Osvozeného divadla. Primabrachose Martin Havelka jen po trošáku sune ke kýženému, a jak se ukazuje, předem stanovenému cíli – po všem tom jasněji zavře nad ptáky klec se slovy vyřčenými do publiká: Svoboda by je zabila. Věcně vysloveno, člověk snadno uvěřil! Diktátory vypadají, alespoň zpočátku, sympaticky, a Martin Havelka to dobře ví – skvělá postava! Dosud vzdušná scéna (opět v principu analogická scéně před dvaceti lety) se setmí a Koňadra skrz mříže zajikavě šeptá ještě před chvílí nadšeně skandovaný slogan: Šťastný, požehnaný ptačí rod!

Tak uvidíme, jestli i nám spadne klec. Každopádně skvělá inscenace a pokud vím, jediné opravdu politické divadlo o věcech hodně podstatných a aktuálních.

Josef Herman, Divadelní noviny, 1. 6. 2010

JIŘÍ ŽÁČEK, ZDENEK MERTA PTÁKOVINY REŽIE: STANISLAV MOŠA

Způsobily rozruch už před dvaceti lety ve Zlaté kapliče. S podzimem 1989 je chtěli zakázat nejprve ptačí vypelichání, aby je pak přepeření supové, blbouni nezapjní, koňadry a slepice prohlásili za kousek nebezpečně čechrající sametové pápěři. Co je na *Ptákovinách* nepřátelského, prostofekého a hodného zadupání do prachu? Neptejte se ptáků na tahu, nýbrž těch v domácím zasmrdlém kurniku! A nebojte se usednout na hřad brněnského Městského divadla. Moc jsem se bál, že si v Brně netroufnou vytáhnout *Ptákoviny* z muzea, ze kterého se nám po čtyřiceti letech podařilo vyklouznout. Ze se stanou dalším módním plivancem na ujímavém éry, na kterou si dnes troufají i její věrné potápky, pod hladinou do rákosí vždy připravené ukryté se, nebo v řádu srostloprstých věčně raději podřimující duci. Jenomže bohatý Žáček strhl do proudu všechny kolem sebe. Když už je jasné, že v Mrakoptákohradu se budou rozdávat posty, stává se z dávné aristofanovské alegorie sarkasticky obraz naší šťastné doby s Poseidonem Klausem, Heraklem Zemanem i věčně bitým slovanským Triglavem. Monology slépký-feministky, holuba zaznamenávajícího, jak se popotácje lidský svět, ale i další nové Žáčkovy satirické koucky odměňují publikum nekonečnými aplausy na otevřené scéně.

Xantypa, 24.5.2010

Pokračování na straně 30

FRANTIŠEK ŠKOLAŘ

NEJSEM POŘÁD JEN DOLE V DOLE.

Když čekáte na koncertního mistra, budete asi spíš vyhlížet pána přinejmenším v obleku a možná s bílou šálou, s nímž může být těžké najít společnou řeč. Houslista Městského divadla Brno František Školař přišel v černém triku a bylo jasno. Prostě normální chlap se vším všudy, s humorem i nadsádkou, který hudbě sice propadl vlastně náhodou, ale za to nadobro.

Není Vám někdy líto, že jako muzikantovi Vám patří jen trocha z potlesku diváků?

RODINNÉ STŘÍBRO

Líto, to se asi nedá tak říct. My orchestrální hráči nebo chcete-li doprovodná sekce, to tak nebereme. I když je asi pravda, že v našem divadle je trošku snaha při inscenacích orchestr obrazně řečeno „zatláčit“ tak, aby nebyl ani vidět. Podle mne by ale právě orchestr měl být ozdobou dění na jevišti, aby se pak lidé nedivili, že hudba nebyla pouštěná z přehrávače. To je asi malý dloužek tohoto divadla vůči nám, orchestru. Když jsme přes prázdniny hostovali s inscenací *Kráska a zvíře* v Linci, hráli jsme dokonce naprosto mimo, za scénou, takže v hledišti ani nevěděli, že tam jsme. Ale právě proto, aby se agentura mohla pochlubit, že tam má živý orchestr, museli jsme na konci přijít na děkovačku. A aplaus byl vždycky obrovský. On divák cítí, jestli muzikanti hrají dobře nebo špatně.

Jak vnímá představení divák, to je jasné. Jasné je to i v případě herce. Ale jak je to u muzikantů?

Jsme zvyklí, že vše pozorujeme zesponu, z orchestřiště. Nejsme však pořád jen „dole v dole“, ale někdy přece jen hrajeme na jevišti. Svým způsobem mi ale bylo líto, že třeba už zmíněnou *Krásku a zvíře* jsem při prázdninovém turné z šestadvaceti představení viděl dvakrát... Na druhé straně, já stále chodím do divadla i jako di-

vák, alespoň pokud mi to pracovní vytíženost dovolí. Snažím se čas vždycky vyšetřit, abych se mohl podívat k nám alespoň na generálky. Mám rád dobré divadlo a je mi úplně jedno, jestli to je činohra, muzikál nebo opereta. Minulou sezonu jsem například měl možnost pracovat s paní režisérkou Hanou Burešovou na inscenaci *Síla zvyku*, kde jsme museli ty chudáky herce naučit na nástroje alespoň pár tónů. Ale byla to báječná práce a krásná hra, text jsem sledoval málem jako náповěda.

Jak jste se dostal právě k houslím? Rodinná tradice?

To určitě ne. Je to taková dlouhá a současně krátká historie. Když mi bylo asi šest, dělali u nás ve škole nábor, jestli někdo nechce hrát na housle. Já se ve své navič přihlásil. A vidíte, zůstalo mi to dodnes. Ale nelituji.

Rodiče nehráli na žádný hudební nástroj?

Ani tatínek, ani maminka nebyli hudebníci. Když jsem se už ale rozhodl hrát, dbali na to, abych to dělal pořádně. Takže dohlíželi i na to, abych pravidelně cvičil. Nebylo možné, abych přišel na hodinu, rozbali housle a za týden udělal to samé bez jakéhokoliv pokroku.

Cvičil jste rád?

Asi nikdo necvičí rád. Zvlášť ty začátky jsou nezáživné. Dokud to člověk nedostane do prstů a nezačne alespoň trošku dělat hudbu. Etudy a legendární Ševčík, to snad nemůže bavit nikoho, to je prostě nuda.

A musíte cvičit i dnes?

Muzikant a houslista zvlášť musí cvičit celý život. Přestože teď už přece jen trochu těžím z toho, co jsem se naučil za ta dlouhá léta. Připadám si jako houba, která dlouho nasávala a nyní už ze sebe může vydávat. Takže možná opravdu některé věci už v těch rukách jsou a cvičit tolik nemusím. Ale když dojde na něco obtížnějšího, musím se to naučit a není jiné cesty než cvičit, cvičit a cvičit.

Ovládáte ještě nějaký jiný nástroj kromě houslí?

Trošičku klavír, ale opravdu jen trochu. Co člověk nepoužívá, to zakrní, to se týká i schopností.

Tak jako baletky nesmějí lyžovat, aby si chránily nohy, pro houslisty jsou stejně cenné ruce.

Chráňte si je nějak výrazně?

Nejsem zrovna ten typ, který by ani nemohl odnést nákup z obchodu, aby si nějak neublížil, protože hraje na housle. Ale pozor na ruce dávat musím, to je samozřejmě.

Takže ani nekrájíte cibuli?

Ale to zase jo, krájím, protože rád a podle jiných i dobře vařím. Ale třeba volejbal a podobné věci jsem nikdy v životě asi ani nezkoušel. I při tom krájení cibule musím být opatrný a moc nebrečet, abych se nepořezal.

Co rád vaříte?

Nejraději asi klasická česká jídla, gulášek, svičkovou, vepřo-knedlo-zelo... Receptů je spousta, ale času málo, takže si ke sporáku stoupám spíš jen sem tam. Ale když má holt člověk na něco chuť...

Jak dlouho jste v angažmá v Městském divadle Brno?

Dlouho, dlouho. Pokud je tohle rozhovor do rubriky Rodinné stříbro, tak jsem stříbro dobře patinované (směje se). Opravdu to ani z hlavy nevím, asi od roku 2004, kdy se rušila zpěvohra v Redutě a nás převedli pod Městské divadlo Brno. Strašně to utíká. Do Reduty jsem přišel v roce 1974, o rok později jsem udělal konkurs na koncertního mistra. Takže já vlastně patřím asi ke služebně nejstarším koncertním mistrům v Brně.

Měl jste tehdy strach přejít z Reduty do MdB?

Ani ne. Už jsem s MdB spolupracoval několik roků před tím, třeba na *West Side Story* nebo na *Golden Broadway* a dalších inscenacích, takže obavy jsem neměl. Spíš jsem byl rád. Po letech nejistoty, které v Redutě panovaly, protože nebylo jasné, kam se všechno vrátne, jsem si říkal, že se konečně začne dělat něco pořádného.

Spnulo se Vám to?

Určitě. Moje ambice se naplnily a zklamaný rozhodně nejsem. Myslím, že se tady dělá bezvadné divadlo pro diváky. Možná jen škoda, že ta opereta zůstává v Brně trošku na okraji zájmu. Diváci z celého kraje jsou o to ochuzeni. Jedno představení, které vyplodí soubor opery, je trošku málo na to, co tady bývalo.

Do nové sezony jste vstoupil s inscenací *Muchovy epopeje*. I když je to náhoda, právě letos v létě vyvrcholily mnohaleté spory mezi Prahou a Moravským Krumlovem o to, kde mají být slavné obrazy uloženy. Sledoval jste to?

Dokonce dlouhodobě. Můj dobrý přítel a spolužák Bartoloměj Pitlach, který už bohužel zemřel, působil několik let právě v Moravském Krumlově jako starosta. Takže moc dobře vím, co Slovanská epopej pro místní znamená a jak moc o ni usilují. Myslím, že proto by tam měla i zůstat. Praha má jiných památek opravdu dost.

Máte tři děti, potatil se někdo?

Ne, bohužel. Synové-dvojičata sice během školních let hráli na housle a na cello, ale pak se vrhli každý jinam. A dcera se hudbě nevěnovala nikdy.

Většina lidí má hudbu jako koníčka. Co máte jako koníčka Vy?

Hudbu. Mám to štěstí, že i když jsem ten nestor orchestru a ve

svých devětapadesáti se pomalu blíží k té konečné metě, tak mám pořád pocit, že moje povolání zůstává mým koníčkem. Proto také hudbu nedělám jen v „zaměstnání“, ale mám i svůj Salonní Orchestr Brno. Pořád se kolem té hudby nějak motám, protože si myslím, že to za to stojí. Škoda však, že kdysi prestižní obor teď trochu ztrácí. Tlaky sílí, orchestry se ruší, místa ubývají. Na konzervatořích téměř chybí žáci. Když jsem chodil já do školy, hlásilo se na čtyřicet houslistů a brali deset. Dneska vezmou téměř každého, kdo přijde. Mladí nemají motivaci, zvláště finančně jsou daleko lukrativnější obory, nedá se vycházet ze statistik honorářů Lucie Bílé a Karla Gotta. Jenže bez nás, dělníků hudby tam „dole v dole“, to nejde.

Mrzí Vás, že jste si veřejně nezahrál nějakou skladbu? Máte nějakou „vysněnou“?

Takové skladby, ať už symfonie nebo opery, asi jsou. Ale nemohu říct, že bych v životě neměl to štěstí a nedostal se k nim. Štěstí jsem měl i v tom, s kým jsem hrál. Pracoval jsem s dirigenty, mezi nimiž byly světové osobnosti, české i zahraniční. Po této stránce jsem spokojen a netrpím žádnou duševní trýzní, že mi něco uteklo. V každém případě věřím, že mi ten muzikantský osud přihraje ještě spoustu krásných melodií a zajímavých projektů.

Jiřina Kubešová, foto: jeř Kratochvíl

ŽÁCKOVI PTÁCI PŘEDBĚHLI VOLEBNÍ SLIBY

Hudební politickou satiru Jiřího Žáčka a Zdenka Merty s názvem *Ptákoviny podle Aristofana* uvedla v režii Stanislava Moši koncem dubna Hudební scéna Městského divadla Brno. Původní Aristofanova hra *Ptáci* se představila divákům již před úctyhodnými dvěma a půl tisíci lety v Athénách u příležitosti tehdejších starořeckých náboženských slavností.

Česká adaptace hry z pera Jiřího Žáčka se uskutečnila těsně před listopadem 1989 ve Zlaté kapličky v režii Stanilava Moši a s reprodukovanou hudbou Zdenka Merty. Předlistopadová hudební taškařice se převlékla do muzikálové komedie, Mertovu hudbu hraje živý orchestr a tančí, zpívají a hrají muzikáloví herci.

Novému pojetí dominuje poutavá a divoká ptačí říše (scéna) Christophera Weyerse a originální kostýmy (zvláště pestrobarevných ptáků) Andrey Kučerové. Další neopomenutelnou složkou je vtipná a v případě ptačích výstupů i ptáky vystihující stylizovaná choreografie Anety Majerové. Tentokrát Mošova inscenace neoskluje s někdejší komunistickým režimem a životem v něm, ale s naší každodenní současností. Strefuje se do všeho a do všech, diváci často křičí smíchy a aplaudují.

Načasování premiéry do období předvolebních politických slibů a kampaní ještě umocňuje satirický podtext hry. Obsahově nikterak náročná komedie o dvou uprchlících z Athén – Primabrachosovi (v premiéře solidně ztvárněný Martinem Havelkou) a Doufalionovi (Tomáš Sagher), kteří se rozhodnou ovládat ptačí říši květnatými plány a krásnými sliby, dostává díky předvolební atmosféře živý kontext a náboj.

Inscenace místy možná zbytečně lacině opouští nadhled a bere do úst konkrétní politiku, ale konečně je to politická satira. Usměvná, hravá, s libívy melodiemi i texty a v naprosto profesionálním hereckém nastudování.

Iveta Macková, Kult, červen 2010

BECKET: ZAČAL JSEM MILOVAT ČEST BOŽÍ

Do brněnského Městského divadla se bude chodit na Petra Štěpána a Petra Gazdika

Becket aneb Čest boží Jeana Anouilha má štěstí na znamenité herce, kteří vytvářejí ústřední dvojici nejprve kumpánů, později protivníků na život a na smrt: krále Jindřicha II. a arcibiskupa z Canterbury Thomase Becketa.

Připomenu jenom Petra O'Toola a Richarda Burtona v Glenvillově filmu z roku 1964. Z dvanácti nominací na Oscara ale zisk sošky pouze jediné: za nejlepší adaptovaný scénář. Na Broadwayi hráli krále a primase Anthony Quinn a Laurence Olivier. V české premiéře v Národním divadle Martin Růžek a Radovan Lukavský.

Slovinci umí

U Mrštíků zářili v Páskově inscenaci v roce 1970 Jiří Tomek a Ladislav Vedeřa. A nyní se budou diváci obdivovat Petru Štěpánovi a Petru Gazdikovi. K nastudování Becketa pozvali do Městského divadla Slovinci Janeze Starinu. Ten přijel do Brna s částí vlastního týmu: misty suggestivní hudby je Mirko Vukanović, potměšlou scénu chrámů a paláců dvanáctého století navrhl Jože Logar. Jenom lepší kostýměru než je Andrea Kučerová, vždy v názknou přesnou a invenčně nevyčerpatelnou, nenašli. Zato Starina v překladu Jiřího Žáka objevil jindy opomíjené tóny. V tragickém dramatu, které se i v Brně hraje tři a půl hodiny – a nikoho nenudí – akcentoval odlehčující, humorné polohy. A smysl pro scénickou obraznost režisér prokázal. Za

všechny Becketovo pozvání žebráků, když se loučí se světským žitím, komponované jako poslední večeře... Velká chvála hereckých proměn Michala Isteníka a Jaroslava Matějky. Vytvářejí na jevišti plejádu figurek od šašků, jóžků a mnichů až po rytíře a barony. A Jána Jackuliaka, Stanislava Slováka, Josefa Juráska, Rastislava Gajdoše (biskupové, baroni), Hany Holíšové (Gwendolina), Jakuba Przebindy (mladý mnich), Jana Mazáka (kardinála)...

Mocenské protiklady

Jak už to v nastudování Anouilhova *Becketa* bývá, plnokrevnější a vlastně hlavní postavou je spíše Jindřich. Exceluje v něm Petr Štěpán. Z jeho krále tryská pudovost, živočišnost, nevzdělanost, primitivní síla, závislost na kumpánském vztahu, jehož přerušení proměňuje nikoli v mocenskou, nýbrž osobní nenávisť. Postava Becketa je složitější. Jeho charakter se ustavením do církevní funkce mění. Petr Gazdik hraje arcibiskupa s vědomím mučednického předurčení. Stává se obhájcem církevních zájmů. Do posledního dechu hájí boží čest, která historickému předobrazu vynesla svatořečení. V Brně další špičkové inscenační číslo.

J.P. Kříž, Právo

BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

Ačkoliv od prvního uvedení hry Jeana Anouilha uplynulo víc než půl století, o její stále aktuálnosti netřeba pochybovat. Téma politikaření, úplatkářství a ziskuchtivého taktizování je stále divácky vděčné, neboť je zprostředkuje atraktivní příběh o osudovém setkání dvou velkých postav anglické historie: krále Jindřicha II. a budoucího světce Tomáše Becketa.

Hostující slovincy režisér Janez Starina se ve své inscenaci soustředí hlavně na komplikovaný a v podstatě intimní vztah dvou mužů, kteří se snaží – každý po svém – v životě realizovat. Sleduje hlavně vývoj tohoto vztahu, který postupně odkrývá další nadčasová témata. Becket stojí na začátku po králově boku jako jeho kancléř, ale také jako věrný přítel v pitkách a milostných dobrodružstvích. Poté, co jej král dosadí na post arcibiskupa, stávají se někdejší druhové zarytými nepřáteli. Inscenace pak vypoovídá také o tom, jak složitá je někdy cesta za poznáním sebe sama i za odhalením svého místa v životě.

Režisér navázal na autorskou snahu odlehčit závažné poselství vtipnými mezihrami. V brněnském nastudování však mají tyto komické etudy někdy až podobu nevázaných klauniád, jejichž kvalita kolísá. Zatímco výstup, kdy Jindřichovi baroni doslova zápasí s vidličkami, docela vtipně karikuje prostoduchost na královském dvoře, opakované slovní vulgarity působí dost samoúčelně a nemají ani oporu v jinak svižném novém překladu Jiřího Žáka. Inscenaci neprospělo ani nadbytečné rozehrávání detailů. Zvláště únavně působí ve finále, kdy by mělo napětí gradovat. V Brně se naopak temporytmus ztrácí, a to možná i kvůli tomu, že od královny první repliky k poslednímu monologu uplyne těžko uvěřitelných 210 minut.

Navzdory své délce se inscenace zadirá pod kůži. Je to zvláště zásluhou hereckých výkonů, mezi nimiž dominují představitelé ústřední dvojice. Petr Štěpán jako Jindřich II. je muž přímočarého myšlení, který jedná pudově, protože má moc, ale nemá patřičné vzdělání ani noblesu. Becketa trestá, ačkoliv ho stále miluje, protože mu to velí uražená ješitnost. Petru Štěpánovi se také podařilo vyjádřit královou rozporuplnost v tom, že z jeho strany nejde ve skutečnosti o vztah přátelství, ale o jakýsi zvláštní typ rozmaru či posedlosti. Nejednoznačnou postavu vytvořil rovněž Petr Gazdik v Becketovi. Ten nejprve toleruje svému králi jeho vtrouhy, jako duchovní však v sobě objevuje přirozený

klid a sebekontrolu. Z rozmařílého kumpána v rado-
vánkách se postupně stává asketa, jenž hájí čest Boží
za cenu vlastní zkázy.

A ještě jeden důvod, proč se vyplatí brněnského
Becketa vidět. Vedle hereckých kreací jsou to efektní
výtvarné obrazy, které režisér vytváří s pomocí důmy-
slného svícení a hlavně náznakové scény, kterou navr-
hl přední slovínský scénograf Jože Logar. Když se oba
protagonisté naposledy setkávají, výmluvně jejich těla
obklopuje mrazivá mlha a když Becket na konci dru-
hého dějství zasedá k hostině s pozvanými chudáky,
připomíná to obraz poslední večere Ježíše s učedníky.
Inscenace tak dostává punc působivé podívané, což
v současném divadle zdaleka není samozřejmost.

David Kroča, Český rozhlas Vltava

DRÁMA PLNÁ PROTICHODNÝCH CITOV Becket v Mestskom divadle Brno

Režie sa ujal Janez Starina, herec a režisér (občas
umelecký šéf a riaditeľ) slovínskeho divadla v Nové
Gorici. Tam Stanislav Moša, riaditeľ brnianskeho diva-
dla, hosťoval (režia muzikálu *Kabaret*) a spoznal Star-
inu ako herca aj režiséra. Preto sa rozhodol dať mu
príležitosť v Brne a ... DOBRE UROBIL. *Becket* v jeho
režijnej interpretácii je výstove herecké divadlo. Bez
zložitých finesov (k nim dobre technicky vybavené ja-
visko láka), pomocou jednoduchých vyjadrovacích pro-
striedkov, vrátane hudby a svetla, vytvoril emocionálne
silnú inscenáciu.

Variabilná iba náznaková scéna hosťujúceho Jože
Logara mala asi pripomínať nadčasovosť Anouilhovej
hry. Ale všade prítomná zamrežovaná kovová kon-
štrukcia pôsobila trochu rušivo. Viac by sa asi hodila
do *West Side Story*, než do obdobia ranného stredo-
veku. (Geniálny slovínsky scénograf Ladislav
Vychodil presne na takú „zadrôťovanú“ scénu postavil
svojou „*Westku*“ na bratislavskej Novej scéne v roku
1968.)

Nemám k dispozícii prvý preklad *Becketa* od Mileny
a Josefa Tomáškových. Pamätám sa však, že im kriti-
ka výtčala nejaké výrazné škrti, ale ja som bol bez-
prostrednými replikami a silou textu unesený. Prekladateľom
textu, ktorý použili v Brne, je Jiří Žák. Skúsenejší
prekladateľ z francúzštiny, ktorý má výbornú
prípravu: bol totiž dlhé roky hercom v oblastných diva-
dlách, okrem iného aj v pražskom Vinohradskom. A tak
sú nim napísané repliky vždy nosné, zrozumiteľné a
výrazovo silné. Verím, že veľmi blízke tým, ktoré
v origináli vytvoril Jean Anouilh.

Konečne sa dostávame k hercom. Roly arcibiskupa,
biskupov, barónov, francúzskeho kráľa, ale aj úlohy
žien, či už manželky alebo dievčat „na použitie“, boli
vieroadne zahrnané a za ich interpretáciu možno všet-
kých súhrnne pochváliť. Stanislavskij by mal radosť.
Doslava som tušil, cítil, odkiaľ tie postavy prichádzajú
a aký bude ich ďalší osud, keď scénu opustia. Bolo to
také „obyčajné“ realistické herectvo, o ktorom Stani-
slavskij vravel, že „najjednoduchšie veci sa robia naj-
ťažšie“.

Ďalej tu boli pekne vypracované postavy kráľovských
stráží, šašov a mnichov, drobné, ale krásne prepracov-
vané groteskné etudy. Stvárnili ich s veľkou radosťou
Michal Isteník a Jaroslav Matějka. Papež (Ladislav
Kolář) a jeho suita zohrali grotesknú scénu, ktorá mi
bola sympatická (priznávam, nemilujem politizujúci klé-
rus). No nie som presvedčený o tom, že aj Anouilh
zdieľal tento uhoľ pohladu. To však nič nemení na fak-
te, že ja som sa bavil, a iste sa nad hysterickým pápe-
žom usmievali aj ďalší diváci, pokiaľ sa ich to, naopak,
nedotklo. V podstate celá hra má dvoch hlavných hrdi-
nov. Becketa a anglického kráľa Henricha druhého.

Prírodzene, že na seba strhol pozornosť kráľ. Pretože
rola Becketa je naozaj ťažká. Kto raz skúsil hrať „ml-
čanlivého“ pochopí. Tomáš Becket je zložitá postava.
Najprv priateľ aj poslušný sluha kráľa, neskôr však dô-
sledný arcibiskup, rozhodný a neústupný. A pri tom ne-
jde o nejakú zmenu charakteru. Je to stále ten istý
Becket. Človek, v ktorom sa snúbi oddanosť s neús-
tupčivosťou. Peter Gazdík dokázal výrazom tváre, te-
lom, ktoré sa takmer nepohne, úspornými gestami za-
hrať túto komplikovanú postavu skutočne viero hodne.
Ani autor, ani Gazdík Becketa nedopovedajú.
Prenehajú divákovi možnosť, aby si domýšľal jeho
pohnútky a skutky. Aby sám hľadal cestu k pochopeniu
jeho oddanosti na jednej strane a neústupčnosti na
strane druhej. Bolo by chybou Becketa dopovedať, do-
vysvetľovať. Našťastie ani režisér, ani Gazdík sa k ta-
kému „polopatizmu“ neuchýlili a nechali toho budúce-
ho svätca umrieť so všetkými nedopovedanými otáz-
kami. Prečo prevrátil svoj život naruby a zbabel sa všet-
kého majetku aj rozkoš? Dá sa to vôbec? Kedy bol
Becket ozajstným Becketom? Pri veselých pitkách
s kráľom alebo ako kňaz, ktorému ide o život, vie to,
ale aj tak neústupí? V čom sú skutočné hodnoty?
A stojí za to pre zachovanie cti umrieť? Čo to je česť?
Veď Becket pre kráľov rozmar bol ochotný obetovať
svoje dievča. Kde vtedy bola jeho česť? Ako vidno, o-
tázok do diskusie je okolo Becketa veľa. A je dobre, že
ich Gazdík citlivo nastolil a zahallil mčaním. Ono totiž
to mnohoznačné ticho provokuje. Petrovi Gazdíkovi sa
teda podarilo to najťažšie, čo možno od herectva očá-
kať.

Celkom iný je kráľ Henrich Petra Štěpána. Panovačný
a rozšafný flamender, vrdohlavý a často hrubý kráľ,
rozmaznané decko, nezodpovedný otec a manžel.
Kópka neuspokojených nervov, žiadostivosť na strane
jednej a „nedomazlivosť“ na strane druhej. Ach, aká je
to nádherna, plnokrvná rola. A ako nádherna ju Petr
Štěpán využil. Dal do nej všetko, srdce, energiu, teles-
né vyčerpanie aj obrovskú radosť z nekonečnej širokej
emócií, ktoré mu táto postava dala. Nie je nič krajšie
pre herca, ak môže zahrať despotu, ktorý sa v okamihu
zmení na malé zraniteľné dieťa. A to všetko Petr
Štěpán skutočne využil. Klóubk dolu.

Zasa sa treba vrátiť k slovínskému režisérovi. Nevie-
m, aké mal pocity pri stavbe mizanscén, ale verím, že
dobré. Pretože ansámbl Mestského divadla v Brne je
nevšedný svojou kvalitou a vyrovnanosťou. Sú to jed-
noducho pracovití ľudia a dobrí umelci. No a režisér do-
kázal tieto kvality patrične využiť.

Môžem na záver povedať jediné: Blahoželám.

Peter Stoličný, divadlo.sk, 31. 5. 2010

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO ZAKONČILO SEZONU OBNOVENÝMI PREMIÉRAMI SNŮ SVATOJÁN- SKÝCH NOCI A CYRANA Z BERGERACU NA NÁDVOŘI BISKUPSKÉHO DVORA

O pět představení pod širým nebem si zpestřilo závěr
sezony Městské divadlo Brno. Poslední červnový tý-
den oživilo hned dvě inscenace režirované Stanislavem
Mošou, které patřily k divácky nejspěšnějším ti-
tulům v novodobé historii divadla.

Muzikálovou féerií *Sny svatojánských nocí* a romanti-
ckou tragikomedii *Cyrano z Bergeracu* soubor uvedl ne-
tradičně na nádvoří Biskupského dvora na Zelném tr-
hu. Novou letní scénu přímo uprostřed města pro šest
set osmdesát diváků získalo Městské divadlo díky spo-
lupráci s Moravským zemským muzeem, které kulturní
využití loni rekonstruovaného paláce iniciovalo. A už

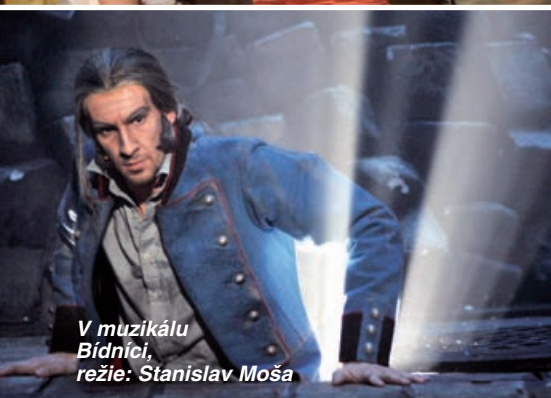
Pokračování na straně 34

S Alanem Novotným,
Jakubem Przebindou
a Radkou Coufalovou
v muzikálu Sněhurka a 7 trpaslíků,
režie: Stano Slovák

V muzikálu
Nahá múza,
režie: Šimon Caban

V muzikálu
Bídnič,
režie: Stanislav Moša

V muzikálu
Nahá múza,
režie: Šimon Caban

S Ladislavem Kolářem
v inscenaci Tři mušketýři,
režie: Hana Burešová

S Tomášem Novotným
v muzikálu Probuzení jara,
režie: Stanislav Moša

S Petrem Gazdíkem
v muzikálu Bídnič,
režie: Stanislav Moša

S Radkem Novotným,
Jakubem Przebindou
a Radkou Coufalovou
v operě Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála

SALON MdB LUKÁŠ VLČEK

*V muzikálu
Bídníci,
režie: Stanislav Moša*

*V muzikálu
Sněhurka a 7 trpaslíků,
režie: Stano Slovák*

teď je jasné, že Brno našlo vedle Špilberku další vhodné místo pro letní divadelní produkce. Renesanční palác s arkádami, balkony, kašnou a romantickými zákoutími mezi vzrostlými stromy doplňuje přímo z hlediska pohledu na věže Petrova, jejichž osvětlené siluety tvoří hlavní po setmění uchátné panoráma.

Hudební verze hry Williama Shakespeara *Sny svatojánských nocí* měla premiéru už v roce 1991 a za sebou má tři stovky repríz na domácí scéně a další desítky na Křižákové fontáně v Praze a na zájezdech v zahraničí. Brněnský tým rozpoutal kouzelnou oslavu lásky na Biskupském dvoře znovu po dvou letech, a to s téměř kompletně novým hereckým obsazením. Nejzásadnější změnou bylo nastudování rozpuštěného skřítka Puka Alešem Staninou, který navazoval na legendární ztvárnění stejné role Romanem Vojtkem a Janem Apenařem. Těžkou postavu zvládl herecky i pěvecky, nitky lásky proplétal s potměšitou škodolibostí a nezalekl se ani typicky „pukovského“ skřehotavého smíchu.

Tragikomedii Edmonda Rostanda o neopětované lásce fanfarónského rytíře Cyrana ke krásné Roxané vzkrásl brněnský soubor dokonce po čtyřech letech (původní premiéra byla v roce 1995). Hlavní role „oprášili“ Igor Ondříček s Alenou Antalovou a na obou bylo vidět, že si vzplanutí lásky i s odstupem prožitých let a zkušeností užívají. Zamilovaného nemotoru Kristiána s mládeckým elánem nově ztvárnil Jiří Mach.

Městské divadlo Brno sympaticky vplnilo přechod z divadelní sezony k letním zahraničním zájezdovým turné představeními pod širým nebem. I diváci zareagovali na novou možnost návštěvy letní kulturní akce kladně, když po ne zcela zaplněných *Snech* beznadějně vyprodali obě reprízy *Cyrana*.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 10. 7. 2010

DIVADLO V BISKUPSKÉM DVOŘE SE OSVĚDČILO. ZA ROK BUDE VĚTŠÍ.

Špilberk se na opravy teprve připravuje. Biskupský dvůr, který spravuje Moravské zemské muzeum, má už rekonstrukci za sebou. A tak tam na začátku léta vyrostla nová scéna pod širým nebem. Městské divadlo Brno v ní na konci června odehrálo v několika reprízách *Cyrana* z *Bergeracu* a *Sny svatojánských nocí*. Protože se scéna osvědčila, plánuje se její rozšíření.

V prostorách mezi Zelným trhem a Kapucinským náměstím vyrostlo v červnu stupňovitě hlediště s kapacitou 670 diváků. „Pět představení z šesti bylo vyprodáno. Je to určitě úspěch,“ uvedla mluvčí Moravského zemského muzea Eva Pánková.

Souhlasí s ní feditel Městského divadla Brno Stanislav Moša. „Bylo to podařené. Pár věcí ještě musíme vylepšit, ale to jsou drobnosti. Dohodli jsme se tedy, že příští rok scénu rozšíříme,“ uvedl Moša.

Atmosféru Biskupského dvora si pochvaluje i Eva Šišková z Brna. „Moc se mi tam líbilo. Viděla jsem Cyrana, kterého dobře znám. Atmosféra byla ale úplně jiná. Venkovních divadel by mělo přibývat,“ myslí si Šišková.

Brněnský deník, 24. 7. 2010

MOŠA ZÍSKAL CENU ZA PROBUZENÍ JARA

Šéf a režisér Městského divadla Brno Stanislav Moša získal Cenu Divadelních novin za sezonu 2009/2010 v oboru hudební divadlo za inscenaci muzikálu *Probuzení jara*. Vyhlášení cen se uskutečnilo v sobotu v Komorní scéně Aréna v Ostravě. Muzikál Stevensa Satera a Duncana Sheika, jehož obsahem je skandální tragédie dětství a dospívání, se hraje v MdB od listopadu loňského roku, jen pouhé čtyři roky po úspěš-

né premiéře na Broadwayi. *Probuzení jara* uvede MdB 24. a 25. srpna na Nové scéně Národního divadla v Praze. Právu to oznámila mluvčí MdB Lucie Broučková.

Právo, 29. 6. 2010

PROBUZENÍ JARA „JEDE“ DO ND

Na Nové scéně Národního divadla v Praze uvede Městské divadlo Brno 24. a 25. srpna muzikál *Probuzení jara*. Německý dramatik Frank Wedekind svou hrou *Procitnutí jara* (*Frühlings Erwachen*) pojmenoval a ukázal několik tabu společnosti konce 19. století. Ačkoli drama vzniklo v roce 1891, uvedeno mohlo být až o patnáct let později, neboť bylo cenzurováno pro svou otevřenost a skandální téma zakázáno. Hra s podtitulem „dětská tragédie“ vypráví příběh mladých lidí na přelomu dětství a dospívání, u nichž se začíná probouzet sexualita. Choulostivé téma Wedekind zpracoval jako přímou obžalobu pruderní společnosti. Obviněnými jsou zde dospělí, rodiče, učitelé, kteří nedokážou s nejmladší generací mluvit upřímně a zatajují jí její nejpřirozenější pocity a touhy, a dokonce i základní fakta o počětí a zrození.

Po více než sto letech se tématu chopili američtí autoři Duncan Sheik (hudba) a Steven Sater (libreto) a podle německé divadelní hry napsali muzikál, který měl v roce 2006 premiéru v New Yorku. Téma zpracovali moderně a zároveň citlivě. Děj muzikálu *Spring Awakening* se odehrává stále v 19. století, ale přesto oslovuje současného diváka, a získal dokonce osm prestižních cen TONY.

Městské divadlo Brno jej už čtyři roky po premiéře na Broadwayi uvádí v novém překladu Jiřího Joska pod názvem *Probuzení jara*. Příběh mladých lidí, kteří se chtějí vymanit z konvencí měšťácké bigotní společnosti přináší témata domácího násilí, homosexuality, potratů, šikany, prvních lásek a milování na pozadí sporů mladé generace s rodiči a učiteli.

Lidové noviny, 6. 8. 2010

PROBUZENÍ JARA HOSTUJE NA NOVÉ SCÉNĚ

Prázdninovou nabídku divadelních představení v metropoli obohatí 24. a 25.8. (od 20. hod.) pozoruhodný muzikál *Probuzení jara*, který na Nové scéně Národního divadla uvede soubor Městského divadla Brno. Muzikál, který se poprvé objevil na jevišti Atlantic Theatre Company na Off-Broadway v březnu 2006 a téhož roku v prosinci dobyl Broadway, uvedlo brněnské divadlo loni v listopadu.

Inscenace režiséra Stanislava Moši se chopila citlivé látky a pochopením i jemným humorem, který těžkne s postupujícími tragédiemi jednotlivých postav. Brněnský soubor vládne vynikajícími muzikálovými herci, kteří vytvářejí své mladé hrdiny s velkým osobním nasazením a autenticitou. Jediná dvě pražská představení *Probuzení jara* by proto neměla uniknout pozornosti všech milovníků muzikálu, který je svou výpovědí srovnatelný se slavnou *West Side Story*.

Právo 21. 8. 2010

V LUCEMBURSKU TLESKALI DIVADLU SE ZNAČKOU BRNA

Půvabné lucemburské městečko Wiltz je jako malebný kýc vystupující z pohádky. Ve zdejších amfiteátru, přiléhajícím ke zdi nádherného zámku, při páteční noční premiéře tisícovka diváků vestoje tleskala německému muzikálu *Kráska a zvíře*. Mezinárodně obsazenou produkci, která nyní objede Německo, Švýcarsko, Rakousko a Itálii, připravili divadelníci z Brna.

„Brněnští umělci se nám líbili už předloni, kdy u nás uváděli muzikálový hit *Cabaret*. A jsme s manželem

opět znovu opravdu uchvázeni. A nejde jen o ty na jevišti. Klobouk dolů před orchestrem, jehož úroveň je opravdu nebyvalá," dělí se o své dojmy krátce před páteční půlnocí Lucemburčanka Brigitte Morisová. A nejedná se vůbec o levnou záležitost, nejvyšší ceny lístků se šplhají až k 65 eurům.

Brněnští divadelníci v čele se Stanislavem Mošou mají nejen v této zemiže už dávno jméno. Poprvé se tady tým z Městského divadla Brno uvedl už před osmi lety koncertním pásmem *Golden Broadway*. A zdaleka nejde o žádnou lokální přehlídku. Festival de Wiltz byl založen už v roce 1953, kdy také vznikl přírodní amfiteátr s impozantními kulisami zámku. A lidé se sjíždějí zdaleka, o čemž kouzelně svědčí jistá čísla. „Počítejte se mnou. Wiltz má přes čtyři tisíce obyvatel. Kapacita hlediště je tisíc lidí a tři představení máme vyprodána," poznamenal producent Walter Schürmann.

A při prohlídce náměstí lze zahlédnout plakáty a zjistit, že do miniměstečka s osmi bankami se třeba chystá operní megabar Cecilia Bartoli. Právě brněnských specialistů na hudební divadlo si zde považují nejen lidé, kteří se divají nebo vše platí. Uhrančivý herec Alexander Di Capri, tedy představitel Zvířete, který muzikálově herectví studoval na věhlasné newyorské Juilliard School, nešetří po představení uznáním. „Tyto produkce snesou srovnání s muzikály v Londýně a New Yorku," míní vídeňská muzikálová hvězda. A může srovnávat. Di Capri si zazpíval hlavní roli už třeba ve slavném *Tanci upírů* ve Stuttgartu a Hamburku. Jeho půvabná kolegyně Amelie Doberlová dostala v podobě Krásky naopak svoji první hlavní roli. Okouzující Švýcarka tak tvrdí, že její profesní dráha tak vlastně začala v Brně. „Moc ráda vzpomínám, opravdu se tam pracovalo výborně," říká pětadvacetiletá dívka se srdečným úsměvem a mluví o zkouškách muzikálu, který se připravoval v Brně. A do března příštího roku jej čeká úctyhodných čtyřiaosmdesát repríz po celé západní a jižní Evropě. Páteční start romantického muzikálu pro celou rodinu neponechal bez zájmu ani německý autor Martin Doepke. Skladatel dorazil na premiéru s celou početnou rodinou. „Představení bylo skvělé, mělo totiž bezvadný svůh," dělí se o pocity pod chladnou noční oblohou muž, jehož pohádkové hudební dílo zažilo v Evropě už více než patnáct nastudování. Ani se nedurdí, když přiznává, že desetinu jeho muziky brněnský desetičlenný orchestr nehraje. Živá kapela je při těchto produkcích prý nezbytnou podmínkou. Opravdový sound sice výsledek prodráží, ale polovičatý playback je v těchto zeměpisných šířkách prostě nemyslitelný. „Zpívání na muziku ze záznamu bychom si divákům prostě nedovolili nabídnout," tvrdí různě producent Walter Schürmann.

Ostatně mezinárodnímu festivalu ve Wiltzu, který představuje jednu z nejprestižnějších přehlídek Lucemburska a je od jihomoravské metropole vzdálený přes tisíc kilometrů, vědoví právě muzika. Sřídají se tady zvůční umělci i ansámby. Hraje se klasika, jazz, opera, komorní hudba, world music nebo právě populární muzikály. Amfiteátr se dokonce pyšní od roku 1991 odnímatelnou střechem, lahůdkou je v tomto romantickém prostředí akustika. „Pohádková představení nejsou o nic lehčí než moderní muzikál, důležitá je jasná jevištní koncepce a představa," dodává chorvatský choreograf Igor Barberić. Mošovu inscenaci rozpozhyboval nejen tradičními tradičními ladnými tanečky pohádkových lesních bytostí. Silný potlesk oprávněně sklídil jeho taneční duet Krásky a zvířete, kteří se jako alter ego vydělí ze svých muzikálových představitelů.

Brněnští umělci renomované wiltzské slavnosti hudby pod značkou Městské divadlo Brno dobývají opakovaně už osm let. Výtěžek zde uvedených muzikálů s brněnským rukopisem je už vcelku dlouhý: *Evita* (2009), *Cabaret* (2008), *Magical Broadway* (2007), *Hair* (2006), či *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* (2005).

Těšit se mohou i Brňané. „Příští listopad na naší Hudební scéně uvedeme českou premiéru Krásky a zvířete," dodal režisér Moša.

Luboš Mareček, *Mladá fronta Dnes*, 26. 7. 2010.

KRÁSKA A ZVÍŘE ODSTARTOVALY TURNÉ PO EVROPĚ

Městské divadlo Brno uvedlo v lucemburském Wiltzu premiéru muzikálu *Krása a zvíře*, se kterým vyjíždí na několikaměsíční šňůru

Přírodní amfiteátr s odnímatelnou střechem, výbornou akustikou a impozantní kulisou historického zámku v pozadí. V takovém prostředí a za asistence tisícovky vestoje aplaudujících diváků odpoměřovalo Městské divadlo Brno v pátek v lucemburském Wiltzu muzikál *Krása a zvíře* (v originále *Die Schöne und das Biest*). Německou verzi slavné romantické hudební pohádky nastudoval pro několikaměsíční zahraniční turné tým brněnských divadelníků v čele s režisérem Stanislavem Mošou. Po čtyřiaosmdesáti reprízách odehraných napříč Evropou se stejného titulu dočkají v listopadu 2011 i čeští diváci.

Poklidní čtyřtisícový Wiltz, hlavní město lucemburských Arden, zdobí malebná údolí, louky a bohatá historie (narodili se zde členové nejstarších lucemburských rodů). Na své prestižní kulturní přehlídce Festival de Wiltz přivítalo produkce Městského divadla Brno tentokrát už posedmě. „Dříve jsme do venkovní arény ve Wiltzu přivezli například muzikály *Hair*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Cabaret* nebo *Evita* a také koncertní představení *Golden Broadway*," vypočítává uvedené inscenace mluvčí Městského divadla Brno Lucie Broučková. Letos uváděná muzikálová adaptace *Krása a zvířete* z pera hudebního skladatele Martina Doepkeho, libretisty Christiana Bienieka a textařů Elke Schlimbachové a Granta Stevensa měla premiéru v roce 1994 v Kolíně nad Rýnem.

„Autorský tým zasadil původně francouzskou pohádku do ospalé atmosféry typicky německé vesničky. Zvířete se tak zbaví svého zakletí po lynci, který s celou vesnicí zorganizu-

Artisbanes Z. Merta, J. Žáčák: PTKÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

Jean Anouilh: BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

Robin Hawdon: DOKONALÁ SVATBA

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlněnky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Thomas Bernhard: SÍLA ZVYKU

Michael Kunze, Sylvester Levay: MOZART!

V. Cepek, Z. Šiba, J. Soukowský, D. Strunc: BETLÉM

F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik: PROBUZENÍ JARA

Francis Veber: BLBEC K VEČERĚ

Jerry Herman, Michael Stewart: HELLO, DOLLY!

Zdeněk Merta, Zora Jandová: NAHÁ MUŽA

Nejpopulárnější herec sezony

KŘÍDLA 2009/2010

Nejpopulárnější herečka sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

**Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410**

Anketní lístek
vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Jméno:

Adresa, (e-mail):

je těžkopádný chasník Gustav," přibližuje inovaci příběhu režisér a ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša.

V realizačním týmu nejnovější verze muzikálu mají až na chorvatského choreografa Igora Barberiče kompletní zastoupení tvůrci z brněnského divadla. Scénu složenou z jedenácti otočných panelů s velkoplošnými fotomontážemi navrhl Jaroslav Milfajť ve spolupráci s Petrem Hlouškem. Devadesát výpravných kostýmů včetně oživlé pavučiny, cella nebo křesla vytvořila výtvarnice Andrea Kučerová, už zmiňovaný Barberič se souborem nacvičil deset velkých sborových choreografií. Skoro třicetku hudebních čísel od kantilén až po chytlavé melodie ve svižném kvapikovém rytmu zase našlo interpretuje desetičlenný brněnský orchestr vedený dirigentem Karlem Cónem.

V hereckém obsazení naopak jasnou převládají mezinárodní umělci. „Většina účinkujících pochází z Německa a vzešli z několikaletých konkurzů ve Vídni a Hamburku, které jsme tam pořádali už letos na jaře," odkrývá zákulisí příprav produkční muzikálu Eva Hrbáčková. Z brněnských herců se v inscenaci objevují Jiří Horký a Jakub Przebinda, doplnění tanečnicemi Anetou Majerovou a Soňou Kubišovou. Hlavní role Kráska a Zvířete ztvářejí šestatřicetiletá oštrilná německá muzikálová star Alexander di Capri a naopak začínající Amelie Dobler, pětadvacetiletá studentka herectví původem ze Švýcarska (oba na snímku). „Výtečná je také představitelka Vily Elizabeth Sikora, herečka s českými předky. Osvědčila se nám už v našich minulých zahraničních produkcích jako Sally Bowles v *Kabaretu* nebo Vypravěčka v *Josefovi*," vyzdvihuje kvality rakouské herecké hvězdy asistent režiséra Stanislav Slovák.

Při právě zahájeném turné objede Městské divadlo Brno s muzikálem *Kráska a zvíře* až do března příštího roku kromě Lucemburska také štace v Rakousku, Německu, Švýcarsku a Itálii. Čeští diváci, kteří slavnou milostnou pohádku znají z dramatického zpracování Františka Hrubína nebo z filmu Juraje Herze s Vlastimilem Harapesem a Zdenou Studénkovou v hlavních rolích, se s její hudební podobou seznámí na podzim 2011. Tuzemská verze s český výstižněji znějícím názvem *Panna a netvor* vzejde pro uvádění na Hudební scéně exkluzivně z dílny překladatele Michaela Prostějovského.

Lenka Suchá, *Brněnský deník*, 26. 7. 2010

KRÁSKA A ZVÍŘE V REŽII STANISLAVA MOŠI

Kdo by neznal jednu z nejkrásnějších evropských milostných pohádek? S jeho divadelní verzí se objevila na evropských prknech i neméně zdařilá verze z německé muzikálové kuchyně. Jejím autorem je vynikající německý skladatel a aranžér Martin Doepke, který ve spolupráci s libretistou Christianem Bieniekiem a textaři Elke Schlimbachovou a Grantem Stevensonem vytvořil vskutku pozoruhodné dílo. *Kráska a zvíře* po mimořádně úspěšné německé premiéře v Kolíně nad Rýnem roku 1994 absolvovala několik zdařilých turné po celém Německu – nejnovějším bude právě turné Městského divadla Brno v režii Stanislava Moši a choreografií Igora Barberiče.

Režisér Stanislav Moša spolupracuje opět s kostýmní výtvarnicí Andreou Kučerovou, scénografem Jaroslavem Milfajtem, na filmových projekcích pracuje Petr Hloušek. Obsazení je ve valně většině obsazením německým, herci byli vybíráni na jaře 2010 několikaletými konkurzy v Hamburku a Vídni. Přesto lze nalézt v programu některé brněnské umělce: herce Jiřího Horkého a Jakuba Przebindu a tanečnice Anetu Majerovou a Soňu Kubišovou.

Hlavní inovací příběhu o kupci, který upadne do spárů obávaného, zručně vyhlížejícího vládce opuštěného zámku a musí mu příslibit za vysvobození jednu ze svých tří dcer, je jeho lokalizace – původně francouzská pohádka je zařazena do ospalého prostředí typicky německé vesničky. Právě tam sní Kráska, nejmladší z trojice dcer, svůj sen o vytržení z provinční nudy – proto je ochotna i vstoupit do služby ke Zvířeti. To se ovšem nelíbí těžkopádnému chasníkoví Gustavovi, který si na Krásku už dlouho myslí a proto zorganizuje lynch Zvířete, na nějž ochotně vyrazí celá vesnice. V poslední chvíli si však Kráska uvědomí, že její nejasný cit ke Zvířeti není soucit, ale láska....

Turné s muzikálem *Kráska a zvíře* je se zahraničním producentem nasmlouváno do března roku 2011 a brněnské Městské divadlo Brno projede Lucembursko, Rakousko, Německo, Švýcarsko a Itálii. Premiéra se uskuteční na prestižním festivalu v lucemburském Wiltzu, v přírodním amfiteátru s impozantními kulisami zámku. Hudební inscenace *Kráska a zvíře* se do světa vydává ve své německé verzi; dočká se však i té české. Její premiéra se odehraje v listopadu roku 2011 na Hudební scéně s populárními brněnskými herci.

Scena.cz, 19. 7. 2010

HUDBA NA ŠPILBERKU

V 11. ročníku festivalu se na čtyřech koncertech až do 20. srpna představí kromě brněnské filharmonie (vystoupí dvakrát) ještě Metropolitní symfonický orchestr a orchestr Městského divadla. Vedle španělského večera je letos na programu i rocková hudba a scény z muzikálu.

V koncertu To nejlepší z muzikálu 20. srpna zazní písně z amerických i našich muzikálů se zpěváky Městského divadla Brno, považovaného za naši nejlepší muzikálovou scénu.

Právo, 11. 8. 2010

*Jana Musilová,
Lukáš Vlček*

*Erik Pardus,
Roman Onderka*

*Zástupci kliniky
přebírají
od primátora
města Brna
Romana Onderky
šek s výtěžkem
večera*

Ve středu 8. září 2010 se konala v Augustiniánském opatství na Starém Brně 5. Zahradní slavnost. Výtěžek benefičního večera činil 650.000,- Kč.

*Stanislav Moša,
Markéta Sedláčková,
Roman Onderka,
Jana Musilová,
Lukáš Vlček*

Markéta Sedláčková

Jana Musilová

Získané prostředky budou použity na nákup rehabilitačních léčebných přístrojů pro Anesteziologicko-resuscitační kliniku Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně. Večer obohatili svým vkladem umělci Městského divadla v Brně.

*Manželé
Roubinkovi
s vydraženou
fotografií
jeťa Kratochvíla*

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Muzikálový hit s osmi prestižními cenami Tony už čtyři roky po premiéře na Broadwayi také v Brně
PROBUZENÍ JARA
12. 10. v 19.30 hodin
13. 10. v 19.30 hodin

Znovu nastala doba, ve které šikovní šibalové různého typu, hráči velké politiky, s námi hrají obdobnou hru jako hrdinové téhle hry. Nenechte si ujít ostrý vtíp i humornou nadsázku v nové inscenaci režiséra Stanislava Moši.
**PTÁKOVINY
PODLE ARISTOFANA**
22. 10. v 19.30 hodin
23. 10. v 19.30 hodin

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
155. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 9. 2010
Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Návrh kostýmu - Samiha Maleh

Návrh kostýmu třídí krásky Irmu Jánské pro hudební komedii Škola základ života Samiha Maleh, foto: jef Kratochvíl

